

Adventes Vēstis

2013. gada augusts, #8 (210)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
BĒRNU
AUDZINĀŠANA

CEĻA MEKLĒ-
TĀJU NOMET-
NE JAUNĀ
KVALITĀTĒ

KRISTĪGĀ
MŪZIKA
DURBES PILĪ

IESPAIDI PAR
JAUNIEŠU
KONGRESU
NOVI SAD

INTERVIJA
AR ELĪNU
UN IMANTU
ĢIPŠLIEM

Latvijas ziņas	4
Tēma	10
Vārds mācītājam	14
Intervija	16
Bērniem	18
Jaunieši	20
Veselība	22

Sveicināti, cienījamie lasītāji!

Augusta mēnesis ir laiks gada ritumā, kad mājās smaržo pēc ievārījuma, svaigām sulām un dārzeņu konserviem, beidzas vasaras atvaļinājumi, notiek bērnu gatavošana skolai, un Dievs mūs priecē ar stipru sauli, skarbiem negaisiem un jau rudenīgām debesīm. Ļoti bagāts, darbīgs, praktisks, skaists un ļoti ģimenisks laiks!

Tieši tāpēc mūsu izdevuma rakstu un reportāžu autori pievērsušies ģimenes tēmām: numura galvenajā tēmā par bērnu audzināšanu trīs dēlu mamma Tatjana Tomsone dāsni dalās savā pieredzē gan par to, kā izvēlēties recepti bērnu audzināšanā, gan kā nepazaudēt sevi pienākumu virpulī.

Turpinot ģimenes tēmu, vēl divi raksti: savu ceļu pie Dieva mācītājģimene no Rēzeknes Imants un Elīna Ģipšļi atklāj intervijā, un par ģimenes kalpošanas nodaļas darba aktivitātēm raksta no Daugavpils draudzes.

Mūsu bērni un jaunieši, protams, šo vasaru pavadījuši radoši un aizrautīgi: atradīsiet divas reportāžas – vienu no ikgadējās „Ceļa meklētāju” un „Piedzīvojumu meklētāju” nometnes Salacgrīvas pusē, un otru reportāžu no NoviSad (Serbija) Eiropas Adventistu jauniešu kongresa, kurā piedalījās arī jaunieši no Latvijas.

Izdevumā arī vēstis par dzīvi un notikumiem draudzes ģimenē – 100 gadu jubilejas dievkalpojums un koncerts Jēkabpilī, savukārt esejā „Manas sirdsapziņas svētrīts” kristiete no Jelgavas puses dalās emocionālās pārdomās par dievkalpojuma norisi un tā iespaidu uz cilvēku.

Daudzi no mums tiksies Septītās dienas adventistu draudžu savienības kongresā kā lielā Latvijas ģimenē, lai kopīgi, kā rudenī pieklājas, aplūkotu padarīto un ticībā lūkotos nākotnē, bet par to nākamajā izdevumā. Lasiet ar prieku un dalieties savos piedzīvojumos Dieva ģimenē! Svētības vēlot,

*Jūsu Valda Reķe,
Ģimenes kalpošanas nodaļa*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Māriete LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Daniels KŪMS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Baznīcas galva ir Kristus

Vasara paskrien pavisam nemanot un ātri tuvojas izskaņai, sagatavojot vietu rudenim, kurā varēsim izvērtēt ražu, to, kādā veidā svētība ir skārusi mūsu dzīvi. Katrs esam kaut ko sējuši, kaut ko pļausim. Ne tikai savos laukos un dārzos, bet arī dzīves gaitās.

Pagājušas bērnu un pusaudžu nometnes, bijuši dažādi pārdzīvojumi. Tie ir parādījuši, ka pienācis laiks meklēt jaunus attīstības ceļus un virzienus, jo bērnu un pusaudžu kalpošanā nevar palikt uz vietas. Dzīve rāda jaunas attīstības virzienus. Paldies katram, kas atrada laiku un iespējas kalpot bērniem un pusaudžiem, lai viņu vasara būtu interesanta un viņi gūtu jaunas atziņas.

Jaunieši atgriezušies no Eiropas adventistu jauniešu kongresa Serbijā, pildīti ar jaunām emocijām, garīgu pacēlumam. Arī jauniešu un pusaudžu nometnes un kopprojekti tepat Latvijā ir devuši un dod jaunus impulsus un iespējas kalpošanai. Augusta pēdējā nedēļas nogale – no 29. līdz 31. – ir mūsu draudžu savienības kongresa laiks. Tajā izvērtēsim pagājušo laika posmu, ievēlēsīm savienības vadību, pārskatīsim Stratēģisko plānu un attestēsīm draudžu mācītājus un palīgmācītājus. Saprotams, ka tas izraisa dažādas emocijas. Draudze ir daļa no sabiedrības, un sabiedrības noskaņas nevar palikt ārpusē, jo visi esam cilvēki, turklāt grēcinieki. Tomēr atcerēsimies, ka mums vajadzētu vairāk uzticēties Kunga vadībai un saprast, ka ne visi politiskie principi ir derīgi Dieva draudzē.

Vēlos izteikt savienības padomes vārdā pateicību katram, kas ir atbalstījis evaņģēlija pasludināšanu ar savu dzīvi, darbiem, līdzekļiem. Katru, kas ir bijis nodevies lūgšanām un arī finansiāli atbalstījis savienības darbu dažādās jomās. Paldies tiem, kas konstruktīvi norādīja uz trūkumiem un iesaistījās to novēršanā un labošanā. Arī pats personīgi esmu pateicīgs par pacietību un atbalstu.

Vēlos arī atgādināt tiem, kas varbūt nav sapratuši, mūsu Baznīcas galva ir Kristus nevis kāds cilvēks. Savienības darbu, tāpat kā draudzes darbu vada un pārrauga padome. Es esmu padomes vadītājs un darbojos saskaņā ar tās lēmumiem. Ne vienmēr kādam tie ir patīkami, bet tāda ir draudzes dzīves kārtība, un nav prātīgi to saistīt ar kādu personību.

Jau senatnē Dievs Samuelam atklāja fundamentālu patiesību: “Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet tas Kungs uzlūko sirdi.” (1Sam. 16:7) Tas ne vienmēr paliek prātā, jo tāpat piemirstas, ka tieši tādēļ, ka mēs neredzam sirds motivāciju, visa mūsu taisnība ir aplama, tā nevar būt tīra un skaidra. Pateicība Dievam, ka Viņš neuzlūko mūs pēc mūsu nopelniem, bet pēc savas žēlastības.

Vēlos atgādināt, ka ir labi atcerēties, apsvērt un tad runāt. Sak.v. 18:21 lasām: Nāve un dzīvība stāv mēles varā; kas mīl savu mēles māku, tas baudīs no tās augļiem. Kādi var būt vārdi, kuri ved uz nāvi? Jāsaka, tie ir vārdi, kurus neveda Dieva Gars. Un Dieva Gars neveda aprunāšanu, melus, nepārbaudītus apvainojumus, tenkas, un mēs varētu turpināt. Kas ir tie vārdi, kas ved uz dzīvību? Vai reliģiozas frāzes? Nē, tie ir saistīti ar klausīšanos Jēzus balsī, un sekošanu tai. Apustulis Pēteris, kad pūlis bija paguris klausīties Jēzus balsī un bija aizgājies, uz Jēzus jautājumu, vai arī viņi vēlas aiziet, sacīja: Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi (Jāņa 6:68).

Gribu novēlēt lasītājiem bagātas Dieva svētības un atbalstīt tos, kuri saņems uzdevumu nest atbildības mūsu draudžu savienībā nākošajā darba periodā.

Lai Kungs ar jums!

Gaidāmie pasākumi

29.-31. augusts

Adventistu Latvijas draudžu savienības kongress. Rīgā, Baznīcas 12a.

12. oktobris

“Lielās cerības” projekta atklāšana. Vairāk informācijas www.adventisti.lv.

Sludinājumi

- Sieviete vēlas iepazīties ar vīrieti – kristieti vecumā līdz 52 gadiem. Man 49 gadi. Tel.25675565.
- Aicinājums ceļotājiem! Vai jums patīk apceļot Dieva radīto pasauli? Varbūt esat gatavi dalīties savos iespaidos ar citiem? Mēs labprāt kādā no sabata pēcpusdienām sarīkotu draudzības pēcpusdienu visiem mūsu dedzīgajiem ceļotājiem, kas devušies kaut kur vai nu grupās, vai arī individuāli, kā arī cik tālu – nav svarīgi! Varbūt esat gatavi padalīties video materiālos, foto vai kā citādi? Ja varat atsaukties, lūdzu, zvaniet pa tel. 26469447 vai 28756212 (Gintai). Ja būs atsaucība, tad drīz vien visiem ziņosim konkrētu datumu un sīkāku informāciju par valstīm un vietām, kuras varēsime iepazīt!

Kristību diena

Mūsu draudzes semināra 2009.gada janvārī ieinteresētākā apmeklētāja bija Natālija Grundule. Viņa neizlaida nevienu lekciju. Pēc semināra viņa turpināja apmeklēt dievkalpojumus un šajā pavasarī sāka apgūt Bībeles stundas mācītāja A.Zilgalvja vadībā. 28.jūnija vakarā notika Natālijas kristības. Mūsu prieku pauda skaistie ziedi, ko dāvinājām jaunajai Dieva meitai, un ticam, ka svētību dziesmu „Dieva svētība lai katru dien” kristību vietā dziedājām mēs un eņģeļi Debesīs.

Tukuma draudzes komunikāciju nodaļa

Atvērtās durvis

20. jūlijā Bauskas draudzes ļaudis pēc kārtējā dievkalpojuma neizklīda, bet gaidīja ierodamies uzaicinātos draugus, radus, kaimiņus atvērto durvju dienā. Kaut arī dievnama durvis nav slēgtas, ierošinoši uzaicinājumi noder. Līvijas aicinājumam atsaucās kaimiņu bērni, un draudzi papildīja bērnu un pusaudžu čala. Citi bija uzaicinājuši savus domubiedrus, draugus. Dievnama ēka atrodas Skolas ielā, un ielūgti tika visi ielas iedzīvotāji. Ieradās gan tikai daži, bet tuvināšanās solis ir sperts. Kad atnācēji laipni sagaidīti, draudzes mācītājs Ainis teica nelielu svētrunu, kur šķetināja domu, kāds ir Dievs – žēlsirdīgs, mīlošs vai bargs un nosodošs, un tad draudzes trio visus apsveica ar muzikālu skaņdarbu. Ko diez domā jautrie pusaudži, kas šodien atstājuši mierā savus velosipēdus un sporta spēles? Bērni domā lielas un nopietnas domas un vakarā, atgriezušies mājās, ne tikai stāsta par izklaidēm, bet arī uzdod vecākiem jautājumu – Mamm, vai tu tici Dievam? Pieaugušajiem, protams, ir katram sava reliģiskā pieredze.

Draudzes vecākais Gundars aicina visus blakus telpā, kas pēc remonta pārtapusi glītā viesistabā, un tajā var gan ērti patērzēt, gan baudīt sestdienas pēcpusdienas maltīti. Paldies mūsu remontdarbu meistariem, īpaši Ojāram un Oļegam, un Gundaram!

Aija tiek skubināta dalīties savā dzejā dzejnieces redzējumā; gan laicīgā dzīvē, gan Dieva meklējumos un atradumos. Lūk, kāda epifāniska atziņa: „Ja cilvēks savā dzīvē Dievu nav sastapis, viņa pirmais jautājums būs – kā es varu zināt, ka Dievs ir, ja Viņš šo zemi nepārstaigā un roku sveicienam nepasniedz? To izdara cilvēki, kuri dzird Dieva pamudinājumu. Arī mēs dzirdējam un šajā pēcpusdienā vēlējamies apliecināt Dievu nezinošajiem. Bet vai vienmēr mēs dzirdam, varbūt pareizāk – vai gribam dzirdēt?”

„Es gribu, Kungs, būt Tev noderīga.”

„Vai cilvēkiem arī?”

„Tev, Kungs, Tev! Cilvēki pagaidīs. Bet tagad saki, lūdzu, kāds ir tas darbs, ko Tu man uzticēsi?”

„Esi noderīga cilvēkiem!””

Šķiet, visiem patika, un aizlijušī pēcpusdienu likās pavadīta svētīgi. Klausītāju vidū atradās vēl divas kundzes, kam dzejošana nav sveša, un plāns nākošajai kopīgajai tikšanās reizei ir gatavs – mums būs savas Dzejas dienas!

Atvadoties atnācējiem tiek dāvāta grāmata „Bagātākais alu cilvēks” un aicinājums tikties atkal. Bauskā vienmēr ir atvērtas durvis un atvērtas sirdis.

Ināra Dimante, Bauskas draudze

Top draudze!

Šā gada 13. jūlijā Zvejniekciema jūrmalā notika kristības, kur pieci cilvēki (Sigita, Daina, Ineta, Māris un Dzintars) pievienojās Septītās dienas adventistu Saulkrastu grupīnai.

Pēc kristībām notika Svētais Vakarēdiens, un tajā pašā dienā, 13. jūlijā, Saulkrastu grupas locekļi pieņēma lēmumu dibināt Adventistu Saulkrastu draudzi!

Valdis Dahs

■ Olaines draudzes pateicības

Pateicība Rīgas 1. draudzei, ekskursijas organizatorei Ārijai Liepai par iespēju š.g. 7. jūlijā piedalīties sadraudzības braucienā – ekskursijā uz Talsiem, apmeklēt Talsu draudzi, labi atpūsties, iepazīt Talsu uzkalnus.

Pateicība Jelgavas draudzei, mācītājam Aināram Gailim ar dzīvesbiedri un citiem organizatoriem par iespēju apmeklēt ļoti interesantus, lietderīgus veselības – evaņģelizācijas programmas pasākumus 28., 29. jūlijā Jelgavā, par iespēju vairāk iepazīt viņu draudzes kalpošanu, iegūt draugus no brāļu draudzēm (arī Rīgas 7. draudzes).

Pateicība mācītājam emeritus Armandam Bērziņam ar dzīvesbiedri par „ziedošu” draudzes telpu, jaunāko video materiālu demonstrēšanu sabatā un veselīgu mielastu sadraudzībā Olaines draudzē.

Pateicība māsam Dzidrai Geidei par Olaines draudzes ansambļa, muzikālās daļas un bērnu muzikālo priekšnesumu sagatavošanu un radošu vadīšanu.

Inta Liepiņa

■ Rakstīsim grāmatu!

Vai Tev kādreiz ir ienākusi prātā doma, ka būtu vērts sarakstīt grāmatu par visiem tiem brīnumiem, kurus esi piedzīvojis kopā ar mūsu brīnišķo Glābēju?

Tieši tāpēc vēlos Tevi mudināt dalīties savā liecībā, piedzīvojumos, brīnumu stāstos, jo ideja ir nobriedusi, atliek vien pievienot katru mūsu stāstu un izdot grāmatu par Dieva brīnišķo vadību mūsu ikdienā, lai Viņa vārds varētu tikt pagodināts!

Uzraksti savu liecību un nosūti elektroniski uz e-pasta adresi: manalieciba@inbox.lv vai manalieciba@gmail.com. Ja vēlies palikt daļēji anonīms, pievieno tikai savu vārdu. Pirms Tava apbrīnojamā stāsta publicēšanas noteikti ar Tevi sazināsimies, lai Tu būtu par visu informēts, tāpēc pievieno savu telefona numuru.

Sirsniņš paldies visiem, kuri jau atsūtījuši savas liecības un piedalās grāmatas „Mana liecība” tapšanā. Šobrīd mums jau ir vairāk par 50 brīnišķīgiem stāstiem. Nekautrējies, bet ziedo laiku, uzraksti un nosūti! Tavu liecību gaidīsim līdz augusta beigām. Esi viens no tiem, kurš apliecina Dieva varenos darbus, un Dievs Tevi svētīs!

Radio „Cerības Balss” komandas vārdā,

Liene Meiere

■ Kalpojot Dievam, draudzei un līdzcilvēkiem

Tukuma draudzē ir vairāki cilvēki, kuri slēguši derību ar Dievu pirms vairāk nekā sešdesmit gadiem. Tāpēc 20. jūlijā pēc dievkalpojuma pie mums, Tukuma draudzē, notika tematiska draudzes pēcpusdiena, kurā mēs uzzinājām, kā Dieva prātu un gribu pildījuši šie brāļi un māsas – Gaida un Nikodēms Karčevski, Valdis Birziņš, Justs un Lauma Liepiņi, Aina Kukulīte, Ārijs Tomsons un viesi no Slokas draudzes Māra un Alberts Sokolovski. Varējām dzirdēt atbildes uz visdažādākajiem jautājumiem, kurus bija sagatavojuši draudzes jaunieši. Piemēram, kas šos cilvēkus veda pie Dieva, kā vadīja savus bērnus pie Dieva, kā arī dzirdējām pa kādam amizantam gadījumam.

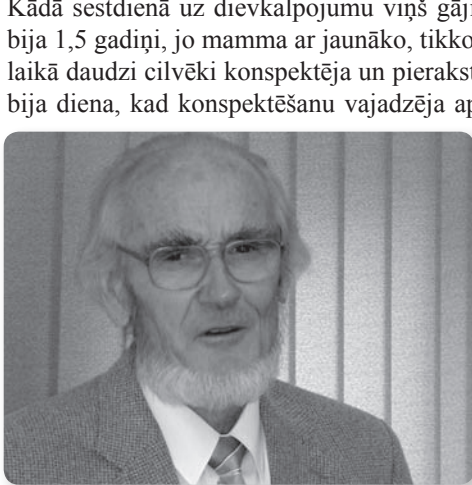
Gaida Karčevska stāstīja, ka 1941. gadā viņa ar mammu pārcēlās no Laucienas muižas uz Tukumu. Mamma kā ticīgs cilvēks meklēja īsto patiesību un atrada to Adventistu baznīcā. Gaidas kristības draudzē notika 1946. gadā, t.i., 12 gadu vecumā.

Valdim tūlīt pēc kristībām uzticēja skolotāja pienākumu grupiņā, kā arī agri aicināja sagatavot svētrunas. Jau no jaunības viņš ir iesaistījies draudzē muzikālā kalpošanā, dziedājis gan jautajā, gan vīru korī, kā arī viņš ir viens no retajiem cilvēkiem, kurš jaunībā pēckara apstākļos patstāvīgi apguvis instrumenta – zāģa – spēli. Kā pats Valdis saka, šo interesanto un specifisko mūzikas instrumentu apguvis „Mājas Akadēmijā”.

Uzzinājām, ka Justa dziesmas bērniem tapušas pēc dzīvesbiedres Laumas lūguma.

Māra un Alberts savukārt vairāk pastāstīja par saviem bērniem, kā viņi iejutās draudzes vidē. Māra saka, ka bērnus nekad nav uzskatījusi par savu īpašumu, viņi ir Dieva bērni. Viņiem nebija problēma nākt uz dievnamu, tas vienkārši bija pats par sevi saprotams. Alberts stāstīja kādu piedzīvojumu.

Kādā sestdienā uz dievkalpojumu viņš gājis ar savu vecāko meitu divatā, kurai bija 1,5 gadiņi, jo mamma ar jaunāko, tikko piedzimušo meitu bija slimnīcā. Tajā laikā daudzi cilvēki konspektēja un pierakstīja svētrunas, arī Alberts to darīja. Tā bija diena, kad konspektēšanu vajadzēja apvienot ar mazās meitiņas auklēšanu.

Grūts uzdevums, bet tomēr to izdevās lieliski apvienot, meitai sēžot uz viena tēva ceļa un svētrunu kladīte uz otra.

Jautājumi un atbildes mijās ar brāļa Justa komponēto dziesmu dziedāšanu.

Pēdējais jautājums – kas ir bijis lielākais prieks? Valdīm ļoti lielu prieku sagādājis tas, ka viņš ir varējis kalpot draudzē, it īpaši ar Bībeles stundu pasniegšanu, un

Pēdējais jautājums – kas ir bijis lielākais prieks? Valdīm ļoti lielu prieku sagādājis tas, ka viņš ir varējis kalpot draudzē, it īpaši ar Bībeles stundu pasniegšanu, un

ka Dievs šo darbu ir brīnišķīgi svētījis. Mārai vislielākais prieks ir iespēja kopā pulcēties lūgšanās, jo cilvēki ir ļoti dažādi, katrs ar savu raksturu, bet lūgšana un Dieva vārds tik brīnišķīgi visus spēj vienot. Viens no Bībeles pantiem, kas īsi un precīzi rakturo šo mīļo ticības brāļu un māsu dzīves ceļu kopā ar Dievu, ir: „Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!” Mīhas 6:8.

Alise Bičole

Brīvdabas pasākums Jelgavā.

28. jūlijs, silta, saulaina vasaras diena. Esam uzaicināti piedalīties Veselības izstādē Jelgavā. Vietējā metodistu draudze pilsētas centrālajā laukumā rīkoja evaņģēlizācijas pasākumu un uzaicināja tajā piedalīties arī adventistu draudzi. Mums atvēlētajā laikā no 9:00-14:00 bija paredzēta izstāde un grāmatu pārdošana. 7. draudzei aiz muguras jau vairākas, bet jelgavniekiem tā bija pirmā izstāde.

Ar ko šī reize atšķirās no iepriekšējām? It kā viss tāpat, bet citi cilvēki un nedaudz vairāk iespēju palīdzēt. Un tāpēc arī gandarījums bija lielāks. Neskatoties uz plašo veselīga dzīvesveida propagandu, bija jāstopas arī ar lielu nezināšanu šajos jautājumos. Šoreiz cilvēki vairāk vēlējas parunāt, līdzdalīt savas problēmas. Viņi tomēr jūtas vienuļi un pamesti, tāpēc arī saņēmām pateicību, ka draudze darbojas sabiedrības labā. Šoreiz mēs visi bijām noskaņoti runāt skaidri un atklāti. Vienuļniekiem tika pateikts, ka viņiem ir vajadzīga draudze, jo tā ticīgiem ir otrā ģimene. Politiskais un ekonomiskais stāvoklis valstī ļaudīm liek uzdot jautājumu, kāpēc nepaliek labāk? Un te paveras plašas iespējas liecināt par neredzamo lielo cīņu, par pievilšanu un par Dieva paredzēto grēka problēmas atrisinājumu. Šis jautājums izskanēja arī izstādē. Tomēr kā vienmēr neiztikām bez starpgadījumiem. Izstādē ieradās vairāki iereibuši, skaļi vīrieši, no kuriem vecākais vēlējās arī izmērit asinsspiedienu un noteikt savu bioloģisko vecumu. Uz jautājumu, kā ar kustībām, vīrs pacēla savus kulakus un parādīja, kā tie darbojas. Bet vai tādā gadījumā viņš nebaidās nonākt konfliktā ar likumu? Viņš bez kavēšanās parāva kreklu uz augšu un parādīja uz krūtīm uzteotvēto baznīcu. Viņš esot cietumā kristīts.

Pasākums beidzās, bet kāds ieguvums? Apmēram 170 cilvēki iepazinās ar astoņiem soļiem ceļā uz veselību. Vairāk nekā simt grāmatu ieguva jaunos lasītājus. Bija, kas atstāja savas koordinātes, jo vēlas vēl tikties. Draudze ir iepriecināta par jauno iespēju darboties, veidojot izstādes apmeklētājiem nodarības par fiziskās un garīgās veselības jautājumiem.

Lai Dievs svētī Jelgavas draudzi un veselības misija lai sagatavo ceļu evaņģēlijam visā Latvijā!

M. Roderte

Simtgadniece Jēkabpilī

Vai 100 gadi ir daudz vai maz, es nemaz nezinu. Taču viens fakts gan – tik daudzi cilvēku adventistu dievkalpojumā Jēkabpilī nebija piedalījušies pēdējos gados noteikti. Adventistu draudze svinēja savu 100 gadu jubileju.

Draudzes vēsture ir ļoti bagāta, jo Jēkabpils padomju laikos bija vieta, kur cilvēki mēdza sabraukt no dažādām Latvijas malām, lai kopā satiktos un slavētu Dievu. Šobrīd draudzīte ir neliela – kā jubilejā secināja, tā savulaik kļuva par tādu kā mātes draudzi, uz kura pamata apkārtējās pilsētās nu ir savas adventistu draudzes. Svinības 20.jūlija sabbatā ilga visu dienu. Rīta dievkalpojums bija sadalīts trīs daļās. Sekoja pusdienas turpat dievnāmā. Un tad, steigšus paēduši, daudzi devās uz Jēkabpils Tautas namu, kur turpinājās svētku koncerts ar dažādu viesu piedalīšanos.

Ja būs iespējams, kādā no nākamajiem AV numuriem centīsimies rast vietu plašākam Jēkabpils draudzes vēsturiskam apskatam.

Aidis Tomsons

„...KĀ MĀKOŅI BALTI”

Kristīgās mūzikas koncerts Durbes pilī

Par tradīciju ir kļuvusi mūsu draudzes dāvana Tukuma iedzīvotājiem un viesiem – kristīgās mūzikas koncerts Durbes pilī. Šīs vasaras koncertu „...kā mākoņi balti” ar vārdiem „iet pa dzīvi un pamanīt sirdi, kuru spēj sasildīt, vārdus, kuri pacelt prot” iesāka kristīgā autore Ingrīda Markusa. Viņas dzeja kā emocionāls ietvars apvienoja dziesmas Dieva godam mūsu draudzes kora un kvarteta izpildījumā un instrumentālos skaņdarbus.

Šajā koncertā mūsu kori diriģēja Inga Akmene. Klausījāmie skaņdarbus arfai jaunās arfistes Gabriēlas Erkmanes izpildījumā un instrumentālos skaņdarbus mūsu jauniešu pianista Daumanda Liepiņa, vijolnieces Madaras Liepiņas, flautistes Beates Birziņas atskaņojumā un ar ģitāru Alisi Bičoli. Klausītājus iepriecināja dziesmas zvanu ansambļa pavadījumā. Pēc koncerta aprunājās ar Gabriēlu, Ingu, Ingrīdu un dažiem klausītājiem.

Gabriēla, tava arfas spēle patika klausītājiem, vai tev ir svarīga klausītāju reakcija?

Kad koncentrējos spēlei, klausītāju aplausus es nedzirdu.

Kāda ir tava solo spēles pieredze?

Esmu spēlējusi aptuveni 10 koncertos.

Pastāsti, lūdzu, kur tu mācies?

Esmu beigusi trešo klasi vispārīzglītojošā skolā un arfas spēli mācos Juglas mūzikas skolā.

Vai agrāk esi bijusi Tukumā?

Nē, šī ir pirmā reize.

Gaidīsim nākošo tikšanos ar jauno mākslinieci!

Inga, ar mūsu kori tu strādā pirmo reizi. Vai tev bija kāda informācija par mūsu kori pirms tikšanās?

Jā, dzirdēju, ka labs koris.

Kā bija strādāt ar mūsu koristiem?

Esmu prasīga un gribu panākt pēc iespējas lielāku profesionalitāti, un mani iepriecināja, ka dziedātāji bija atsaucīgi un pacietīgi.

Tu sacīji, ka tev ir sešu gadu diriģentes pieredze, bet Mūzikas akadēmijā tu mācies trešo gadu. Kur paguvi sākt diriģēt?

Es mācījos Doma kora skolā.

Ar kādu kori esi vairāk strādājusi?

Neesmu skaitījusi, bet vīru kora „Dziedonis” koncertus esmu diriģējusi kādas padsmīt reizes.

Ko novēli mūsu draudzes korim?

Atrast korim diriģentu, jo ar koncertmeistari jums jau ir paveicies.

Ingrīda, tu ar mūsu draudzi esi labi pazīstama, jo ar savas draudzes (Rīgas 5. draudze) bērniem esi bijusi pie mums ar teātra uzvedumiem, esi piedalījies dzejas pēcpusdienā. Kā tu uztvēri lūgumu vadīt šo koncertu ar savu dzeju?

Es sapratu, ka tas būs muzikāls pasākums ar dzejas akcentiem. Dzejai būs tematiski jāsasaista dziesmas.

Kā tu raksti dzeju?

Tā ir Dieva dāvana – nevaru turēt pie sevis, ja Dievs dod vārdus, es tikai pierakstu.

Kā tu raksturotu koncerta klausītājus?

Šeit bija laipna, atvērta, labvēlīga publika. Jūsu koncertiem ir sava ieinteresēta auditorija. Pils zāle un skaistais skats aiz logiem arī palīdz radīt noskaņu.

Uzklausīju kādu jaunieci (14 g.) – „Foršs koncerts, lieliskas kora dziesmas, pārsteigumu sagādāja klavieres – gribas vēl. Kolosāls pianists tas puisis.”

Izejot no zāles, klausītāji vērtēja – „skaistas dziesmas”, „sirsnīgs koncerts”, „nezināju, ka arfa tik dažādi skan”, „aizkustināja dzeja”.

Ceļa maizei skanēja Ingrīdas dzejas vārdi – Lai arī kādas debesis pāri tavām dienām mainoties slīd, nezudīs Tēva mīlestība, pat ja zustu reiz debesis.

Daina Sproģe Tukuma draudzē

Egīta Berele
Madonas draudzē

CEĻA MEKLĒTĀJU NOMETNE

Jau sešpadsmito gadu Latvijā notika Ceļa meklētāju nometne, šoreiz Salacgrīvā, jaunā kvalitātē – pirmo reizi nometne notika pilsētā, sabata aktivitātes tika veltītas evaņģelizācijai, un nometne izcēlās ar ļoti augstu organizatorisko kvalitāti.

Katru gadu, kad jāorganizē jauna nometne, tās vadītāji gūst atkal vērtīgu pieredzi un radošas idejas. Biedrībai “Ceļa meklētāji” ir piešķirts sabiedriskā labuma statuss, un tas ļauj piesaistīt ziedotājus. Šajā gadā lūgšanu ķēde par nometnes vajadzībām un drošību ilga divas nedēļas, iesaistot visas draudžu paaudzes. Tas neticamā veidā ļāva izcīnīt daudzas uzvaras, tajā skaitā ierasties nometnes runātājam Mario Filipam – Adventistu Starptautiskā institūta profesoram, grieķu valodas pasniedzējam, teoloģijas doktoram, aktīvam Ceļa meklētājam un Mastergaidu klubu vadītājam no Karību jūras Grenādas salas.

Katru gadu Ceļa meklētāju nometnes dalībnieku skaits arvien pieaug. Šogad kopējais reģistrēto dalībnieku skaits sasniedza 650, to skaitā, pārstāvētot 25 klubus, bija 194 Ceļa meklētāji, 72 Piedzīvojumu meklētāji, 217 darbinieki, skolotāji un palīgi kopā ar bērnu vecākiem. Pirmo gadu nometnē tika piedāvātas aktivitātes bērniem līdz 4 gadu vecumam, Mazajiem jēriņiem – kopumā 19. Atsevišķi tika reģistrēti arī

nometnes 150 viesi, kuri tāpat kā pārējie dalībnieki saņēma aproces un nometnes kārtībniekiem bija atpazīstami.

Mario Filips nometnes laikā apciemoja katru klubu un atzina nometnes izcilo organizatorisko kvalitāti, ko citās valstīs tādā mērā nevar piedzīvot. Bērniem ir izstrādāti rīta Bībeles izpētes materiāli, kas saskaņojas ar runātāja dienas tēmu. Ar to vien mēs esam unikāli pasaules mērogā. Daudzveidīga nozīmīšu nodarbību programma – santehnika, makšķerēšana, kristīgā drāma, aitkopība, alpīnisms, ekoloģisku ziepju izgatavošana, motorlaivas, šaušana ar loku, filcēšana, gleznošana, ekoloģija, piemiņas lietiņu darināšana, ēdiena dekorēšana u.c. Katras nodarbības vadītājs ieguldīja no sevis labāko un strādāja ļoti profesionāli. Rīta un vakara sanāksmju vadītāji – noslēpumainie viesi – programmā iesaistīja Ceļa meklētāju klubus, apciemojot tos un veidojot humora pilnu stāstu par katru, un pēc tam to līdzdalīja visiem rīta un vakara sanāksmēs.

Nometnes atklāšanā kopā ar Latvijas draudžu savienības bīskapu Viesturu

Reķi piedalījās arī pilsētas mērs Dagnis Straubergs. Ceļa meklētāji pēc tradīcijas, lai atstātu savu ieguldījumu sabiedrībai, tika jautājuši, ko varētu darīt pilsētas labā. Salacgrīvas mērs vēlējās, lai mēs gūstam prieku no jūras tuvuma, līdz ar to uzticēja darbu jūrmalas labiekārtošanā un attīrīšanā no niedrēm un par paveikto arī pateicās nometnes noslēgumā.

Jūras tuvumu varējām baudīt gan 13 km garajā pārgājienā, gan kristību laikā piektdienas novakarē, kad 14 Ceļa meklētāji slēdza sirds derību ar Dievu. Viņiem būs daudz sekotāju nākamajos gados, jo, kad sludinātājs Mario aicināja pieņemt Kristu par savu Glābēju, skatuve pildījās ar bērniem un pusaudžiem kā vēl nekad iepriekš.

Salacgrīva mūs gaidīja uz Jūras svētkiem sabatā – 13. jūlijā. Svētku plakāti jau mēnesi iepriekš ziņoja, ka visu dienu pilsētā notiks „Nometnes “Ceļa meklētāji” rīkotās radošās darbnīcas, būs klinšu kāpšanas siena un citi pasākumi”. Tā bija plānota kā evaņģelizācija – orientēšanās Salacgrīvā ar 10 stacijām – un pēc tam koncerts Pilskalna estrādē. Salacgrīvas

TNE JAUNĀ KVALITĀTĒ

Kultūras nama vadītāja Pārsla Dzērve priecājās, ka Ceļa meklētāji ar savu programmu ir aizpildījuši pausi Jūras svētku programmā. Īstenībā Ceļa meklētāji pilsētu “nolika uz pauzes”. Uz Jūras svētkiem bija sabraukuši cilvēki vai no pus Latvijas, pie tiem ielās devās ap 250 jauno misionāru jeb liecinieku. Elena Vaita raksta, ka Dieva darbu pa-beigs bērni. Un te to varēja redzēt.

Muzikālā darbnīca, Stiprais un brīvu darošais mezglis, Krāsainā grāmatiņa jeb Atpesīšanas stāsts, Bērnu veselības EXPO, Ieskatīšanās vēsturē jeb Dažādie Bībeles izdevumi, Šķēršļu josla, Mākslas darbnīca, Pestīšanas klints – Ceļa meklētāji paši orientēšanās stacijās uzrunāja savus vienaudžus, dalīja ielūgumus un bija liecinieki ar savu klātbūtni. Kā stāsta Salacgrīvas Ceļa meklētāju kluba “Bākugunis” vadītāja,

viena no nometnes organizatoriem Anda Ristamece, kādu vīru, atbraukušu uz Jūras svētkiem, tā piesaistīja Ceļa meklētāju košās formas, ka viņš aizmirsa, kāpēc ir atbraucis, un azartiski iesaistījās visās orientēšanās stacijās.

Nepārtrauktā plūsmā katru pilsētā esošo staciju apmeklēja ap 500 cilvēku, tika izdalīti ap 370 Ceļa meklētāju reklāmas bukletu. Tukuma kluba “Lāči” vadītāja Astra Kukulīte bija stacijā, kurā bija iespēja iepazīties ar dažādiem Bībeles izdevumiem. Cilvēki ar aizkustinājumu turēja rokās muzeju retumus – vissenākos Bībeles izdevumus no 18.gs. Bērniem bija iespēja salikt puzzle ar Bībeles rakstvietu. Ap desmit ģimeņu pieņēma lēmumu pievienoties Ceļa meklētāju klubam un atstāja savu bēr-

nu koordinātes. Krāsaino grāmatiņu jeb Atpesīšanas stāstu līdzdalīja Ceļa meklētāji no Rūjienas kluba “Gulbjī”, Rīga “Septiņi” un no Smiltenes kluba, dažām meitenēm pat aizkrita balss, jo nepārtraukti nāca interesenti, tajā skaitā 26 bērni no nometnes bērniem ar speciālām vajadzībām.

Baiba Bērziņa, kas pārstāvēja Cēsu klubu “Spožā bulta”, pati 8 gadus Salacgrīvā bija strādājusi par sociālo dar-

binieci. Viņa bija pie Bērnu veselības EXPO, kas bija izvietots vairākās stacijās. Visvairāk viņu aizkustināja Ceļa meklētāju prieks kalpot un viņu pārliecinātie stāsti vienaudžiem. 8 stendi lika aizdomāties par veselības tēmām un savu Radītāju. Tēmas tika pasniegtas caur spēlēm. Salacgrīvas vidusskolas pedagogi un Jauniešu centra vadītāja smēlās idejas, kā uzrunāt jauno paaudzi. Ziemeļvidzemes biosfēras rezervāta pārstāvi ieinteresēja Ceļa meklētāju nometnes būtība – izdzīvošana dabai saudzīgā veidā.

Pēc centīga darba orientēšanās stacijās svētku dalībnieki varēja atveldzēties Pilskalna estrādes koku ēnā un baudīt labāko no Ceļa meklētāju sniegtās mūzikas un drāmas.

Secinājumi – Ceļa meklētāju organizācija ir gatava iet evaņģelizēt lielajās pilsētās, un nometnes izceļas ar kvalitāti. Baiba Bērziņa saka, ka Salacgrīvas domes darbinieki ir aizdomājušies, kāpēc nometnē bija tik labs laiks, bet pēc nedēļas sekojošajā liela mēroga pasākumā daudz kas izjuka vēja un lietis dēļ. Lūgšanas visu izmaina. Jau bērnībā ir jāiemāca slavēt, lūgt, pateikties Dievam un iemīlēt Dieva Vārdu, ko arī darām. Paldies Dievam, ka Viņš deva Savu Garu un spēku, gudrību, izturību Latvijas Ceļa meklētāju vadītājam Gunai Rīmanei, klubu vadītājiem, koordinatoriem, organizatoriem, darbiniekiem, nodarbību vadītājiem un ka Viņš pārveido bērnu sirdis!

Tatjana Tomšone
AV galvenā redaktore

BĒRNU AUDZINĀŠANA

Ideja par tematu, kas saistīts ar bērnu audzināšanu, bija mana. Varbūt tas izklausās skaļi, bet ģimenes audzina ne tikai savas dzimtas turpinātājus, bet nākamos Dieva valstības iemītniekus, arī šīs zemes, šīs valsts pilsoņus, un viņiem jābūt labiem un kārtīgiem.

Protams, grāmatnīcu plaukti ir pilni ar literatūru par šo tematu. Kristīgajā pasaulē viens no populārākajiem ir Džeimss Dobsons. Ir arī citi autori, kas pētījuši šos jautājumus: Dr. Ross Kempbels ("Kā patiesi mīlēt savu bērnu", „Kā patiesi mīlēt pusaudzi” „Kā tikt galā ar bērna dusmām”), Donna Habeniht („Kā palīdzēt jūsu bērnam patiesi iemīlēt Kristu”), Veina Rikersona („Ko man darīt tālāk?” – pamācība kā audzināt bērnus, ļoti kompakta grāmata, dzīva valoda) un daudzi citi. Ir semināri, lekcijas, video, saiti, čati utt.

Pieredzes trūkums

Man šķita interesanti īsumā apkopot to, kas bija (un ir) pašai aktuāls, audzinot savus bērnus un runājot ar citām mammām (ģimenēm). Pati savā laikā, studējot Latvijas Universitātē krievu filoloģiju, nedaudz iepazinās ar psiholoģijas zināti, tur gan vairāk tika pētīta skolas priekšmetu apgūšana. Uz skolu strādāt neaizgāju, tāpēc zināšanas netika nostiprinātas praksē. Par bērnu audzināšanas principiem diezgan daudz runājām ar toreiz topošo vīru, kad viņš mani jau bija bildinājis un mēs plānojām savu kopīgo nākotni. Interesanti, ka jau tolaik nez kāpēc bija runa par trim bērniem kā optimālo skaitu mūsu ģimenē. Nav pagājuši vēl 20 gadi kopš laulībām, un mums

tiešām aug trīs brīnišķīgi dēli.

Mēs gan pirmos 10 laulības gadus nodzīvojām bez bērniem (manas sliktās veselības un ilgstošas terapijas dēļ), tāpēc domas par to, kā pareizi audzināt bērnus, nebija aktuālas. Godīgi sakot, man pat bija bail domāt par to, kā es tikšu galā ar raudošu bērnu; kā spēšu viņu saprast un būt laba mamma. Un vispār – kā es varēšu VISU savu laiku veltīt mazam cilvēciņam, kas tad galu galā paliks man pašai un vīram? Kā lai apvieno mammas, sievas, saimnieces, draudzenes utt. lomas, ja tu esi piesieta vienam maziņam?

Bērnā piedzimstot

Tikai tad, kad Dieva dāvāja mums pirmo dēlu, es sapratu, drīzāk izjutu, cik tas ir forši – tavās rokās ir pašu bērns, viņš ir daļa no tevis un vīra, bet tajā pašā laikā pilnīgi cita personība, lai arī lielā mērā fiziski un emocionāli atkarīga no tevis, vismaz sākuma gados.

Sāka krāties atziņas, radās jauni jautājumi par audzināšanu, tāds kā uztraukums, vai es visu daru pareizi. Pirms bērna piedzimšanas man rokās nonāca 2 ļoti labas adventistu grāmatas krievu valodā – „Mātes veidošanās” (autore Karna Spruilla) un Keijas Kuzmas „Laiņi lūgts, mazulīt!”. Tās man ļoti palīdzēja saprast savas emocijas un izjūtas. Tāpat pirmajos mēnešos pēc bērna piedzimšanas man ļoti noderēja tematiskie izdevumi un sarunas ar mammām, kurām bērni jau tikuši pāri zīdaiņa vecumam. Gandrīz vai gribas pateikties visām man blakus esošajām mammām, kuras palīdzēja

man, gan uzklausot, gan daloties pieredzē.

Kā izvēlēties savu recepti bērnu audzināšanā?

Teikšu godīgi: informācijas par bērna kopšanu (jo tas ir primārais pirmajā gadā) un audzināšanu nāca daudz, un dažreiz tā pat bija diametrāli pretēja. Es uzklaustīju visu, bet, sirsnīgi lūdzot Dievu pēc gudrības, klausīju savai sirdsbal-sij, pieņemot „lietošanā” tos padomus, kuri man likās vērtīgi. Bija jautājumi, kurus atrisināt man palīdzēja vīra veselais un loģiskais prāts, jo mēs, sievietes, dažreiz ļoti emocionāli raugāmies uz lietām, kuras var atrisināt bezkaislīgāk.

Kad vecākajām dēlam Artim palika 1gads un 5 mēneši, viņam pievienojās brālis Justs. Apmēram mēnesi pirms viņa piedzimšanas pie manis atbrauca padzīvot un palīdzēt mana visjaukākā draudzene Valdiņa. Viņa man ļoti palīdzēja mājas darbos, bet – galvenais – bija kā mīļa auklīte Artim: veda viņu pastaigās, spēlējās, palīdzēja uzsākt podiņmācību. Es biju mierīga, ka dēls saņems vajadzīgo uzmanību arī tad, kad mēs pārbrauksim mājās ar brālīti. Silti iesaku, ja jums ir šāda iespēja – pasauciet kādu palīgā šādā brīdī, tas taupīs gan spēku, gan noņems lieko uztraukumu, vai lielākais bērns dabūs viņam nepieciešamo uzmanību.

Bērns ir daļa no tevis un vīra, bet tajā pašā laikā pilnīgi cita personība

Attiecības starp bērniem ģimenē

Par brāļu (brāļu-māsu) attiecībām sāku domāt jau tad, kad uzzināju, ka būs otrais bērniņš. No vīra atmiņām par viņa bērnību sapratu, ka ir labi, ka bērniem būs maza vecuma starpība, tas veicinās kopīgas rotaļas un satuvinās intereses. Vīram ar brāli ir 4,5 gadu starpība, un bērnībā viņiem katram bija savi draugi, intereses un laika pavadīšana. Tikai pieauguši viņi kļuva par labiem draugiem ar kopīgām interesēm. Es augu viena pati, tāpēc nekādas pieredzes, izņemot karstu vēlēšanos, lai man būtu jaunākais brālītis vai māsiņa, man nav.

Vērojot citas ģimenes ar bērniem, mani nepameta jautājums: kāpēc vienā ģimenē brāļi – māsas iztiek bez strīdiem, kariem un mantu dalīšanas, citās savukārt strīdi ir par jebko, bērni izturas cits pret citu kā ienaidnieki un vispār uzvedas kā tādi mežonīši. Ģimenēs, kur aug vairāk nekā 2 bērni un kuras ne vienmēr ir turīgākās, biežāk novēroju draudzību un izpalīdzību savā starpā. Droši vien ne vienmēr materiālās vērtības vai apstākļi, bet drīzāk vecāku pareiza nostāja un spēja organizēt bērnus tā, lai viņi visi justos mīlēti un svarīgi, ir tā, kas padara atmosfēru ģimenē patīkamu. Šādās ģimenēs parasti katram no bērniem ir piedāvāta iespēja sevi realizēt kaut kādā sfērā – mūzikā, vizuālā mākslā un citās nodarbībās. Bet bērniem katram ir arī kādi pienākumi, lai arī pavisam nelieli, bet konkrēti, viņu darbiņš ir pamanīts un novērtēts.

Bērnu novērtēšana

Vispār bērnu novērtēšanas aspekts ir ārkārtīgi svarīgs. No savas bērnības atceros mammas vārdus: bērns acīs ir jābar

(lai izaugtu kārtīgs, labs un pareizs), bet citiem cilvēkiem jāslavē. Tas nozīmē, ka problēmas tiek risinātas savas mājas sienās (kas ir pareizi), bet vai bērns ir jāaudzina tikai caur pārmetumiem un ar stingrību? Es pieķēru sevi, ka arī saviem bērniem pietiekami daudz pārmetu neizdarīto, bet ne vienmēr līdzsvarēju to ar uzslavām. Taču vienmēr ir par ko uzslavēt bērnus, jo daudz ko viņi dara pirmo reizi, mācās to izdarīt vēl labāk, cenšas, grib darīt labas lietas, palīdzēt un būt noderīgi! Galu galā mēs mīlam savus bērnus, vienkārši priecājamies par to, ka Dievs viņus mums ir uzticējis, un mīlestības paušana ir tikai dabīga atbilde uz Dieva mīlestību pret mums pašiem.

Stereotipi audzināšanā

Bērnu audzināšana nekad nenotiek gludi, jo katrs bērns prasa savu pieeju, katra ģimene ir unikāla, un, galu galā, mēs esam tikai cilvēki. Mammai var sāpēt galva vai vēders, var nebūt garastāvokļa, pat mocīt nemiers vai depresija. Ir arī dažādi stereotipi, kuri traucē justies laimīgi un harmoniskai, audzinot bērnu (bērnus). Piemēram, mātēm ir pienākums ņemt virsroku bērnu audzināšanā, jo parasti viņas vairāk laika pavada ar viņiem. Protams, jo mazāks bērns, jo lielāku kopšanu tieši no mammas puses viņš prasa, tomēr, ja bērnam neveidojas labas, tuvas un draudzīgas attiecības ar tēvu, tas var traucēt viņam visā turpmākajā dzīvē un pat novest pie citādas seksualitātes. (Par šo tematu ļoti labi uzrakstījis Dž.Dobsons savā grāmatā „Zēnu audzināšana”).

Vēl viens stereotips jeb mīts ir par to, ka miesas sodi ir efektīvi, neietekmē psihi, neatstāj sekas un vispār – tā mūs pašus audzināja! Liekas, ka par šo tematu var uzrakstīt atsevišķu, lielu rakstu un izraisīt diskusijas draudzes locekļu vidū, tomēr no savas bērnības pieredzes varu teikt, ka šāda veida sodīšana saistīta ar pašas mammas dusmām tai brīdī (un ne vienmēr dusmu iemesls ir tieši bērna pārkāpums, drīzāk mamma ir nelaimīga kāda cita iemesla dēļ). Efektīvi sodīt var, bērnam liedzot kaut ko labu, piemēram, kādu sen gaidītu braucienu un nodarbi, un, ja pārkāpuma dēļ ekskursijā nebrauc visa ģimene, tad bērna pārdzīvojums ir patiens. Sodīšanas brīdī pieaugušajam jābūt ar vēsu prātu, kas ne vienmēr ir viegli, jo arī viņš „iekarst”, bet sodam – adekvātam pārkāpumam. Jūs noteikti esat dzirdējuši par gadījumiem, kad bērni ir nogalināti, jo vecāki viņus sodīšanas brīdī ir nosituši. Esmu pārliecināta, ka pieaugušais tajā brīdī negrasījās nogalināt, bet afekta stāvoklī pārrēķināja savu fizisko spēku. Tā nedrīkst notikt!

Vēl viena stereotipa rezultāts: vecāki bērnu klātbūtnē cenšas nerisināt problēmas, norobežojot bērnus no reālās ģimenes dzīves. Bērni tieši no savu vecāku attiecībām mācās „dzīvot priekos un bēdās” (kā tas skan laulības solījumā). Kur tad vēl citur, ja ne savā ģimenē bērns iemācīsies pareizi risināt sadzīviskas problēmas, plānot laiku, līdzekļus, kopā pavadīt atpūtu, kā arī veidot attiecības un izrādīt mīlumu, uzmanību un rūpes savai otrai pusītei tad, kad pats viedos savu ģimeni?

Mājas darbi

Arī pie mājas darbiem bērns pierod ar mammas un tēta palīdzību. Godīgi sakot, es laikam pārāk maz pievērsu tam uzmanību, jo, kā jau rakstīju, mūsu ģimenē aug dēli, un man negribas, ka viņi dara visus mājas darbus. Viņi ļoti labprāt ar putekļsūcēju tīra grīdu, viņu pienākums ir uzturēt kārtībā savu gultu, galdu, istabu un lokalizēt tajā savu drēbju un mantu atrašanos. Pēc ciemiņiem (mums ļoti patīk aicināt

draugus!) mums jau ir izstrādāta metode, kā apmēram stundas laikā sakārtot māju. Tad katram ir savi pienākumi, un darbs līdz ar to norit ātri. Man pašai bērniņā bija „iedresēti” visi mājas darbi, un es esmu mammai par to pateicīga, mērķis šajā gadījumā attaisnoja līdzekļus. Bet mans vīrs ir iemācījies gan pagatavot ēst, gan sakārtot māju, gan visu ko salabot un uzmeistarot bez lielas piespiešanas. Ceru, ka viņš savas prasmes nodos dēliem, un viņiem arī patiks pašiem taisīt grāmatu plauktus un likt flīzes.

Ir arī citas, ļoti svarīgas prasmes un īpašības, ko bērns vislabāk iemācās tieši ģimenē. Tās ir līdzjūtība, iejūtīgums, spēja saprast un pieņemt citus cilvēkus (empātija un tolerance), veselīgs pašnovērtējums, spēja atrast kontaktu ar citiem cilvēkiem, komunicēt un justies labi sabiedrībā. Šo sarakstu var turpināt, par to var rakstīt gari un plaši.

Jautājumi un atbildes

Nezinu kā jūs, bet mani nodarbina vairāki jautājumi, bērniem augot manu acu priekšā. Vai bērnam (bērniem) pievērstās uzmanības var būt par daudz? Kā nepazaudēt sevi pienākumu virpulī? Kad un kur smelties spēku, prieku un gudrību? It īpaši pirmajā dzīves gadā bērns prasa ļoti daudz uzmanības, ar viņu daudz jārūnā, kaut vai komentējot savas darbības un savas izjūtas. Svarīgākais, lai viņš dzird jūsu balsi. Tāpat svarīgi neliegt viņam fizisku kontaktu, samīļot, tiklīdz viņam to gribas. Tas viss atmaksājas, jo vēlāk viņš pats būs mīļš un tajā pašā laikā drošs, izzinot apkārtējo pasauli, nebaidīsies no citiem cilvēkiem un būs attīstīts atbilstoši savam vecumam. Neiedziļināšos pavisam mazo bērnu attīstībā, tikai

gribu pieminēt, ka ir ļoti svarīgi ļaut bērnam aktīvi izzināt apkārtni, visu ko ņemt rokās, pētīt, vērot – šī ziņkārbība palīdz attīstīties smadzenēm un konkrēti – valodai.

Par pienākumu virpuli: man dažreiz šķiet, ka bērni, it īpaši maziņie, prasa nevis 24, bet 48 stundas dienā uzmanību, mīlestību un rūpes no mūsu puses. Bet tas, ko viņi sniedz mums pretī – apburošs smaids, pirmais vārds „mamma” vai „tēta”, līdzī dungota dziesmiņa, jaunapgūtas prasmes un pat sīkie nedarbi –, atsver visu nogurumu, varbūt negulētas nakts un sevis atstāšanu otrajā plānā. Mans vīrs teica, ka tikai tad, kad pats kļuva par tēti, tā pa īstam saka saprast Debesu Tēva jūtas, rūpes un mīlestību pret mums.

Uz jautājumu, kur smelties spēku, prieku un gudrību, varu ieteikt grūtos brīžos atrast laiku kaut nedaudz pabūt vienatnē ar sevi un Dievu (izejiet īsā pastaigā vai ieslēdzieties kādā klusā stūrī). Īpaši iesaku Psalmus – tie ļoti iedvesmo: „Atstāj Kungam savu nastu, un Viņš tevi balstīs.” (Ps.55:23) Bet arī veicot mājas darbus, piemēram, mazgājot traukus vai šūpojot mazuli, var griezties pie Tēva lūgšanā. Jo īpaši jaunām māmiņām kaut kādā brīdī iestājas komunikācijas trūkums, viņas ir ierobežotas savās mājās, savās rūpēs un domās. Vīrs darbā, draudzenēm pašām sava dzīve, apkārtējie aizņemti. Bet Debesu Tēvs ir pieejams un gatavs uz klausīt vienmēr, un, galvenais, Viņš grib un var palīdzēt, iejaukties, dažreiz sūtot kādu palīgā, ja tas ir nepieciešams.

Dieva sūtīta palīdzība

Kad mēs vēl dzīvojam Rīgā, Pļavniekos, un bijām jau iesākuši mājas celtniecību Garkalnē, Artim un Justam bija attiecīgi 2

Elīna Ģipsle

Svarīgi bērniem iemācīt paklausīt Dievam un vecākiem, izturēties ar cieņu pret citiem pieaugušajiem. Bērnos vēlamies redzēt paklausību Dievam un mīlestību pret Dievu. Ne par to, ko Viņš dod, bet par to, kas VIŅŠ IR!

Uzticams padomdevējs audzināšanas jautājumos ir Bībele, Elenas Vaitas darbi, un cita kristīga literatūra, lekcijas par šo jautājumu.

Elena Vaita raksta, ka bērnus audzināt nav cienīgs neviens. Tikai Kristus. Mēs esam atbilstoši šiem pienākumiem, ja esam ciešā savienībā ar Kristu. Skatoties kādu lekciju par šiem jautājumiem, lektors atgādināja – mums savi bērni jāaudzina tā, lai mēs spētu teikt kā Pāvils: “Tāpēc lūdzu jūs: sekojiet manai priekšzīmei, kā es sekoju Kristus priekšzīmei.” (1Kor. 4:16) Diemžēl latviešu tulkojumā ir tikai aicinājums sekot priekšzīmei. Krieviski aicinājums ir daudz praktiskāks. Ja varēsīm ar mierīgu sirdi teikt, lai bērni vada auto kā es; lai runā kā es; lai skatās TV kā es; lai uzvedas kā es; lai lasa Bībeli tikpat bieži kā es; lai lūdz tikpat dedzīgi kā es, tad audzināšana būs efektīva. Jo bērni nemācās dzirdot, bet redzot. Audzinot bērnus, svarīgi ir augt pašiem. Atcerēties, ka pašī esam bērni. Dievam. Un atcerēties par paklausību arī savā dzīvē.

Brigita Avišāne

Kopš ģimenē ir bērni, vairāk tiek novērtēti miera brīži. Dienas un nedēļas paskrien vēl ātrāk, ir ļoti piesātinātas, reizēm ir paralēlās dzīves izjūta. Taču jaukākais ir dzīvības un augšanas brīnums kā tāds – redzēt, kā bērni

sāk runāt, apgūt dažādas dzīves iemaņas, kā filozofē par dažādām dzīves norisēm sev apkārt, kā mainās sejiņa, kā veidojas rociņas, kājiņas utt. kā izpaužas visādas interesantas spējas (aktiermāksla, pierunāšanas māksla, šmaukšanās māksla).

Mazi bērni ļoti pielāgojas vecāku vērtībām, tāpēc viņi ir labprātīgi darīt un piedalīties tur, kur viņus vecāki spēj un vēlas motivēt. Taču lielākiem augot, ģimenē nākas par vērtībām arī diskutēt, pastīdēties un vienoties. Pašlaik mums vēl pietiek ar nostāju, ka par dievkalpojuma apmeklēšanu nestrīdamies, tāpat kā mēs nespriežam iet vai neiet uz skolu, iet vai neiet gulēt naktī. Pašlaik tā ir norma, kura tiek akceptēta. Lai tā paliktu pēc iespējas ilgāk, mēs cenšamies bērniem pamazām ierādīt lietas, kuras darot viņi jūtas vajadzīgi draudzei.

Manuprāt, ir ļoti svarīgi bērniem ierādīt slavēšanas, kalpošanas veidus, kuros izpausties – dziesmu dziedāšana, lūgšanas izteikšana, piemēram, pēc kolektes vai sabatskolas daļas, Bībeles pantu lasīšana, misijas ziņu līdzdalīšana, vai zāles sakārtošana.

Saistībā ar morālo attīstību, kas ir atkal un atkal aktuāla, es mēdzu pārlasīt Tomasa Likonas „Bērna audzināšana”. Viņš pārstāv autorus, kuri respektē Dievu un kristīgās vērtības, tāpēc ieklausos viņa padomos. Tēviem ļoti pamācošas, manuprāt, ir Jaceka Puļikovska grāmatiņa „Ir vērts būt tēvam. Labākā karjera vīrietim.”

Par labām savstarpējām attiecībām, tāpat kā par visu labo šajā pasaulē, ir ļoti, ļoti jā rūpējas – pastāvīgi un regulāri. Mēs cenšamies būt godīgi pret abiem bērniem – abiem ierādīt izdarāmus pienākumus un pastāvēt par to izpildi, abiem pirt, viņuprāt, vienlīdz vērtīgas un vienlīdz daudz lietas (rotāllietas, apģērbi, mācību piederumus u.c.), nodrošināt

un gandrīz 1 gadiņš. Man tas bija ļoti grūts laiks. Aidis visu laiku ārpus darba, izņemot sabatā, pavadīja celtniecībā. Ar bērniem un mājas darbiem pati tiku galā. Īpaši lielākajam puikam tā trūka tēta, ka viņš sabatos neizlaida viņu no sava redzesloka un pat ignorēja mani, klausīja tikai to, ko saka tētis. Man pat šķita, ka viņš uz mani dusmojas par to, ka tētis ir tik maz mājās. Bet man, kā jau mēdz būt pavasarī, iestājās tāds kā spēku izsīkums, un sāku slimot. Un tad Dievs man sūtīja jauku kaimiņieni Nadeždu, kura ļoti iemīlēja Arti, uzņēmās tādu kā šefību pār viņu, šad tad veda pastaigā, atnāca ciemos paspēlēties. Bija pat tādas dienas, kad viņa sēdēja viesistabā un pieskatīja manus puīšus, kamēr es kādas pāris stundas varēju pagulēt, un tas palīdzēja man ātrāk tikt uz veselām kājām. Viņa man bija kā Dieva sūtīts palīgs tieši tad, kad man bija visvairāk nepieciešama palīdzība. Tāpēc mans padoms: lūdziet un ļaujiet citiem jums palīdzēt, atbalstīt. Bērni aug ļoti ātri, un laiks, kad viņi ir maziņi, kopjami un ļoti atkarīgi no jums, ir īss. No citām mammām esmu dzirdējis: priecājies, ka bērni vēl grib ierāpties tev klēpī, nekautrējies samīļot un parādīt, cik tu esi viņiem vajadzīga.

Nedaudz par uzmanības trūkumu

Īstenībā tieši uzmanības trūkums noved pie tā, ka bērni slikti uzvedas un ir nejauki pret brāļiem – māsām un citiem bērniem. Ģimenēs, kur aug vairāki bērni, vecākiem jāpadomā, kā izplānot laiku, ko veltīt katram bērnam atsevišķi. Tās var būt 30 minūtes dienā, bet, ja jūs laiku pavadāt, kopā spēlējoties, tad ļaujiet bērnam pašam izvēlēties spēli un noteikumus. Godīgi sakot, tas nav viegli, jo ir arī citi bērni ar savu gribu

un vajadzībām, bet tas ir iespējams.

Sarunas ar bērniem

Bērniem augot, arī jautājumi, par ko viņi grib ar jums parunāt, kļūst arvien saturīgāki. Es īpaši neiedziļināšos tajā, kā pareizi apmierināt bērnu intereses par dažādiem tematiem, jo tas ir arī atkarīgs no vecuma un citiem faktoriem. Bet kas attiecas uz garīga satura jautājumiem, kuri noteikti rodas kristiešu ģimenēs, tad šīs sarunas ir patiesi interesantas. Mums ir tradīcija katru vakaru kopīgi pielūgt, tad katrs no bērniem un viens no vecākiem izsaka lūgšanā to, kas bijis svarīgi šajā dienā, aizlūdz par kādu. Mūsu lielākajiem bērniem garīgi augt ļoti palīdz nodarbības gan bērnu sabatskolā, gan īpaši Piedzīvojumu meklētāju stundās un nometnē (kuru šogad apmeklējām pirmo reizi, un viņi vienkārši ir sajūsmā). Arī lasot gan kopā, gan bērniem pašiem, viņiem ir par ko padomāt. Prieks par to, ka viņi neslēpj, ka apmeklē draudzi – un to mēs cenšamies darīt regulāri, kaut gan mājās ar bērniem ir daudz ērtāk un komfortablāk – un tic Dievam. Ne velti Bībele aicina mūs būt ticībā kā bērniem, jo viņi neklusē, viņi nekautrējas, viņi ar prieku saņem jaunas atziņas un dalās ar tām tālāk.

Noslēgumā gribu pieminēt vairākas Rakstu vietas, kuras palīdzēs jums gūt stiprinājumu, darot vienu no vissvarīgākajiem darbiem uz šīs zemes – audzinot jaunus Dieva bērnus un augot pašiem viņiem līdzī: Sak.v. 3:5,6,12; 22:6; 24:3,4; Jer.29:11; Jes.40:31; Jēk.1:2-4, 5-8; 1Pēt.5:6,7; Efez.4:31,32; Fil.4:8.

Lai jums veicas!

klātbūtni un uzmanību. Otrā nonicināšana, kaitināšana, saukāšana tiek pārtraukta, līdzko mēs pamanām kaut kādas iezīmes, tas, manuprāt, ir nodrošinājis to, ka veidojas savstarpējā pieķeršanās bērnu starpā.

Sevi, apkārtējos un kolēģus pedagoģijā uzmundrinu ar domu, ka, ja bērni varētu tikt galā paši ar visu sadzīvī, izglītībā, tad viņiem nevajadzētu vecākus, skolotājus. Taču cilvēkbērniem pieredzes apmaiņas laiks ir daudz ilgāks salīdzinot ar citām dzīvām radībām, un, ja nenotiek mērķtiecīgs, pozitīvu vērtību balsfīts pieredzes apmaiņas process no pieaugušo puses, tad bērni iegūst tā saucamo „ielas audzināšanu”, un to iegūst ne tikai nelabvēlīgie bērni, bet arī bērni no ģimenēm, kurās mērķtiecīga audzināšana nav pietiekoši izprasta. Ja tu secini, vai bērns saka, ka viņš nevar vai nemāk kaut ko, tieši tāpēc tu, māmiņa, tēti, vai skolotāja, esi vajadzīgs!

Gunta Vilne

Bērni ģimenē ir brīnišķīga Dieva dāvana – un arī atbildība. Vecāki piekritīs, ka audzināt bērnus nav vienkārši. Caur bērniem Dievs daudz ko iemāca. Apkārt ir daudz kārdinājumu, izaicinājumu. Mēs esam pieņēmuši, ka vecāku uzdevums ir mācīt bērniem izdarīt pareizo izvēli. Vecākiem pašiem daudz jāmacās, informācija ir pieejama, tikai pašiem jāgrib to izmantot. Esam saskārušies ar vecākiem, kuri uzskata, ka viņu galvenais uzdevums ir paēdināt, apģērbt, “palaist uz skolu”, tāds jēdziens kā emocionālā audzināšana viņiem nav saprotams, un tad agri vai vēlu bērnam sākas problēmas gan attiecībās ar vecākiem, gan skolā ar vienaudžiem. Varbūt senāk ar to pietika, bet

mūsdienās vairs nē.

Arī mūsu ģimenē mēs mācāmies, kā veidot attiecības ar bērniem (Tomam 6, Mikam 11 gadi). Uzskatu, ka galvenais, lai bērni vienmēr zinātu, ka vecāki viņus patiesi mīl, tāpēc svarīgi paskaidrot savu rīcību, runāt, pārrunāt. Tam vajadzīgs kvalitatīvs laiks, kas ir liela problēma daudzās ģimenēs. Mēs cenšamies šo laiku atrast. Katru rītu un vakaru ir mazs svētbūris, kad tiek lasīts rīta sveiciens vai Bībeles stāsti, kopīgi lūdzam, runājamies, tas ir pašsaprotami. Protams, gadās, ka dažādu apstākļu dēļ kaut kas mainās, bet cenšamies. Un ir bezgala aizkustinoši saņemt no bērna īsziņu ar vārdiem “Es Tevi mīlu, lai Tev jauka diena!”. Ir brīnišķīgi vērot, kā bērns attīstās, ko jaunu apguvis.

Šķiet, ka tēma “Bērni un dievkalpojums” ir īpaši aktuāla. Man ir pašsaprotami, ka ‘bērni’ un ‘kņada’ ir savstarpēji cieši saistīti jēdzieni. Neuzskatu, ka bērni jāaudzina visatļautībā, tomēr bērni ir ļoti atšķirīgi, un nedrīkst no visiem prasīt vienādu uzvedību, t.i. kapa klusumu dievkalpojuma laikā. Ar bērniem (ne tikai saviem) esam pārrunājuši, kas viņiem patīk, kas nepatīk dievkalpojumos. Viņiem ļoti patīk praktiskas darbošanās. Mūsu draudzes bērni ir apmierināti ar sabatskolu. Diemžēl lielākais pārbaudījums ir svētrunas daļa. Un īstenībā jau tā nav bērnu vaina, ja mēs – pieaugušie – neesam to padarījuši bērniem interesantāku. Pieaugušajiem ir svarīgi atcerēties vienu lietu – ja bērns dievkalpojumā jūtas kā traucēklis, tad var pienākt brīdis, kad viņš mūs ar savu klātbūtni vairs netraucēs. Ir kāds diezgan ass izteiciens par dzīvu un mirušu draudzi: “dzīvā draudzē ir dzirdamas bērnu čalas, mirušā draudzē valda kapa klusums”. Vai tiešām mēs vēlamies baudīt svētrunu kapa klusumā?

Māris Debners
palīgmācītājs

MANAS SIRDsapzinas SVĒTRĪTS

Nu tā, klāt esmu. Smuks tas mūsu dievnams, stāv kā bilde. Apkārtni vajag sakopt, nez kas īsti par to atbildīgs?

Aha, brālis sagaidītājs kā vienmēr priekšā. Re, palokas kā šveicars un sveicina. Būtu gan varējis dūšīgāk liekties dāmas priekšā, viņa gados tak osteohondrozes vēl nav. Tā grimase laikam bija domāts smaids. Mmm...

Tā! Atkal kāds ir sakāris savas parpaldas uz mana pakaramā. Ir nu gan cilvēki! Vai tiešām pa visiem šiem gadiem vēl nevar iegaumēt, ka šeit es lieku savu mētelī? Nu, lai necer – tāda sūkuma dēļ ar uzmetu lūpu prom neskriešu. Kaut gan

principā varētu, būtu par ko. Tā taču ir necieņa; un neticu, ka kaut kas tāds varētu būt izdarīts netīšām.

Labi, ka zālē visi savās vietās. Es te aizmugurē pie loga sēžu no paša sākuma, kopš ienācu draudzē. Man te patīk. Nu jā, reizēm gan īsti nedzirdu, ko tur priekšā runā. Es jau vairākreiz teicu, lai tie runātāji runā skaļāk. Vai arī lai iegādājas kārtīgāku pastiprinātāju. Un tad man atbildēja, ja es labi nevarot dzirdēt, lai sēžot tuvāk priekšai. Baiga nekaunība – kā tā var pateikt... Protams, ka es paliku tepat. Principa pēc.

Sabatskola.

Atmiņas pants – netiesājiet, lai netopot tiesāti. Ļoti vietā, starp citu. Varbūt vecā Zelma arī pārdomās savu attieksmi pret cilvēkiem. Kā viņa man todien pateica! Ka man vajagot būt laipnākamai un piedodošākai! Vājprāts. Tā runāt – tā tak ir visfīrākā tiesāšana, kas cits? Tas bija pirms ... mmm, jā, pirms četrpadsmit gadiem. Re, kā tas laiks skrien. Bet sirds sūrst, it kā viņa tā būtu man uzbrukusi vakar. Varbūt man vajadzētu pieiet pie viņas un izrunāties? Muļķības! Kas tā par dīvainu domu? Es taču ne pie kā neesmu vainīga...

Starprēdis.

Tralla-la-lala. Parastie ziņojumi, kā aizvien. Ak tā, rīt visi laipni aicināti uz talku dievnama sakopšanai? Nu, atjēgušies! Sen bija laiks. Darba te ir oi-oi. Atceros, es arī vienugad gandrīz aizgāju uz draudzes talku. Nezinu, kas man bija uznācis. Iekšā tā kā kaut kas urdīja... Ja godīgi, tagad arī mazliet. It kā jau varētu arī iet uz to talku, tāpat nekas īpašs cits nav ielānots. Tikai „Mīlas karstuma” 476. sērija rīt no rīta televīzijā. Nu jā, bet tai ir atkārtojums parīt. Tamdēļ jau varētu, bet es neēju principā. Priekš tam taču ir apkopēja. Un tie diakoni, kuru pienākums ir uzturēt visu kārtībā. Viņiem taču par to maksā! Nu, varbūt arī nē, par to maksāšanu es īsti nezinu. Bet principā. Bībelē taču arī kaut kur teikts, ka ģimenei jābūt pirmajā vietā, un kad lai es veltu laiku ģimenei, ja ne svētdienā?

Kopīgās dziesmas šodien skan tā nekas. Pavadījums pašķidrs. Tam meitēnam, kas klimperē klavieres, ar muzikālo dzirdi ir kā ir. Skaidrs, ka es nospēlētu kā vajag. Galu galā mūzikas skolu taču pabeidzu izcili. Bet mani jau neaicina. Nu, labi, sākumā pāris reizi aicināja, bet es tak nevarēju tā uzreiz...

Ziedojumi.

Es zinu, ka citi to uzskata par parastu lietišķu procesu, bet es tajā saskatu kaut ko sakrāli romantisku. Varbūt pat filozofiski apgarotu. Šī melodiskā monētu šķindoņa, mūsdienu nabaga atraitnēm metot savas divas artavas traukā. Ziedojumu ziņā esmu pedantiska. Vienmēr algas dienā ielieku dievnama somiņā naudiņas, ko likt uz šķītvja. Vienreiz gan iznāca misēklis. Tā kā pareizas naudas pie rokas nebija, ieliku somiņā divlatnieku ar domu, ka vēlāk samainīšu kā aizvien divdesmitsantīmu monētās. Bet kaut kā aizmirsās. Attapos tikai, kad tas ar šķītvī jau bija trīs solu attālumā. Tā bija īsta iekšēja cīņa. Es jau gandrīz grasījos mest traukā uzreiz visus divus latus, bet sapratu, ka tā izskatītos pēc izrādīšanās citu priekšā. Lai nu kas, bet izrādīšanās man ir sveša. Un nepieņemama. Principā. Tā es saņēmos, pārvarēju sevi un pamāju ziedojumu vācējam, lai soļo tālāk, ka es šoreiz neko viņa šķītvī nemetišu.

Mācītājs.

Nu, kreklu jau gan varēja izgludināt kārtīgāk. Laikam ar sievu sastrīdējies, ka tāds kāpj kancelē.

Svētruna ir par sirdsapziņu. Dzīva sirdsapziņa, snaudoša sirdsapziņa. Svēta sirdsapziņa, samaitāta sirdsapziņa. Sirdsapziņa, kas liek bēgt no grēka, un sirdsapziņa, kas mudina attaisnot grēku. Sirdsapziņa, kuru nosaka kultūra un audzināšana, un sirdsapziņa, kuru nosaka Svētā Gara klātbūtne sirdī. Esmu gan to visu dzirdējusi desmit reizi, bet visumā jauks priekšnesums. Aizdomājos par savu sirdsapziņu. Man tā ir ļoti dzīva. Nupat pagājšruden bija gadījums, kad dusmās saklīdzu uz savu Minniju. Viņa, lēkdama lejā

no galda, apgāza piena bļodiņu un apšļakstīja manas jaunās džinsas par 39,99, ko nupat pirmo reizi biju uzvilksusi. Un man pēc tam tik ļoti sāpēja sirds, kā es tā varēju nesavaldīties. Es gan kaķenīti tūlīt sabučoju un samīļoju, bet vienalga jutos nožēlojami ilgu laiku. Tāda, lūk, man ir sirdsapziņa!

Pēc svētrunas dziedam „Svētī un sargi”. Vēl tikai mācītāja lūgšana un viss. Esmu vairakkārt draudzes vecākajam teikusi, ka laiks būtu atbrīvoties no šī tradīciju žņauga. Kāpēc vispirms jābūt tieši dziesmai un tikai tad lūgšanai? Tikai tāpēc, ka tā bijis vienmēr? Un kas būtu, ja Lutera būtu samierinājies ar to, kā ir bijis vienmēr? Tad nebūtu ne atmodas, ne reformācijas. Lūgšanai noteikti jābūt vispirms, un dziedāt var pēc tam kas grib. Nu, man jau nav nekas pret dziedāšanu, bet es, piemēram, pēdējās dziesmas laikā labprātāk ietu prom, jo neciešu, ka man pēc dievkalpojuma uzbāžas ar saviem „kā tev iet” un „vai tev šodien patika”. Turklāt šodien kāds vēl var pajautāt kaut ko par rītdienas talku. Bet tā kā pēc dziesmas ir vēl lūgšana, nākas riskēt un palikt līdz beigām, pretējā gadījumā būtu jāpalaiž garām mācītāja noslēdzošie svētību vārdi. To nevar. Es esmu tāds cilvēks, kas Dieva svētību dzīvē vērtē augstāk par visu. Principā.

Tā, dziesma ir galā.

Bet nu notiek kaut kas neizprotams un satraucošs. Mācītāja lūgšanai svinīgi noliektā galva izslejas, un viņš, vērdamies caur zāles aizmugurē esošo lielo logu kaut kur tālumā, acīm mirdzot, vairakkārt jūsmīgi atkārtoti vienu vārdu – Kungs!

Vai viņš būtu izdomājis jaunu ievadu lūgšanai? Nu, es neesmu pret jauninājumiem, bet šis mani nudien mulsina. Nē, tas tomēr nav jauns ievads lūgšanai. Mācītājs, pievērsis savas neierasti mirdzošās acis zālē stāvošajiem, nesāk vis lūgšanu, bet uzrunā draudzi. „Mīļie, mūsu Kungs nāk! Šodien, tagad piepildās mūsu un visu laikmetu lielās ilgas. Pestītājs ir klāt! Šodien ir Viņa atnākšanas diena! Mūsu Jēzus ir klāt!”

Vairums dievkalpojuma apmeklētāju izskatās tā, it kā nupat loterijā būtu laimējuši miljonu. Bet ne visi. Un ne es. Kad mācītāja teiktais man aiziet līdz apziņai, atkrītu solā. Jēzus? Šodien? Tagad? Nē! Rīt, parīt jā, tikai ne šodien! Tā nav godīgi, nevar taču tā, tik pēkšņi. Bija jābūt kādam brīdinājumam, kādam laikam sagatavoties, nokārtot visu, pārbaudīt, nu, to... sirdsapziņu...

Tomēr mans ksilais izmisums neko nelīdz. Mācītājs ir runājis patiesību. Lielā Atnākšanas diena ir klāt! Tagad par to liecina ne tikai mācītāja jūsmīgie vārdi, bet arī zemestrīce un ķerubū bazūnes, kas kļūst aizvien skaļākas. Vispirms tie ir kā attāli pērkona dārdi, kas pamazām kļūst skaļāki un tajā pat laikā melodiskāki. Ak, Kungs, lū-ū-ū-dzu!

Mmm, eņģeļu taures spēlē kaut kur dzirdētu melodiju... Pag, bet tas taču ir motīvs no „Mīlas karstuma”. Tas pats, kas man telefona modinātājā!

Atveru acis.

Minnija, paslējusies uz pakaļkājām pie gultas, bažīgi noskatās un tad, kā mierinādama, ar savu aso mēlīti nolaiza manu nosvīdušo pieri. Ir sestdienas rīts. Būtu laiks celties, lai paspētu uz dievkalpojumu. Tomēr šorīt es nesteidzos. Nekas, ja arī mazliet nokavēšu. Vispirms man jārunā ar Glābēju. Tūlīt un tepat. Bez jebkādiem „principā”...

*Manā pārdzīvojumā iejutās un to pierakstīja
palīgmācītājs Māris Debners*

Intervēja
Tatjana Tomsone

Kaut Tu mani svētīdams SVĒTĪTU!

Rēzeknē jau kādu laiku par mācītāju kalpo Imants Ģipslis. „Adventes Vēstu” lasītāji ir pamanījuši, ka ziņas no Rēzeknes draudzes mūs sasniedz regulāri. Elīna ir ļoti atsaucīga rakstītāja. Un ir prieks, ka draudze Latgales sirdī ir aktīva. Šoreiz AV lasītājus iepazīstināsim ar Ģipšļu ģimeni.

Pastāstiet, lūdzu, par savu ceļu pie Dieva un to, kā kļuvāt par draudzes locekļiem.

Imants: Kā lielākajam vairumam cilvēku, arī mūsu ģimenēs vecmamma bija tās, kas uztur kristīgo garu. Katrā ģimenē ar savām tradīcijām. Vienā katoļu, bet otrā luterāņu. Bet, kad kļuvām par pieaugušajiem, ar to vien bija par maz, lai būtu kristieši praktiskajā dzīvē nevis baznīcu žurnālos.

Studēju augstskolā par inženieri - programmētāju. Kādā brīvdienā Raunā kaimiņš, kas bija sācis apmeklēt adventistu draudzi, mani uzaicināja saremontēt datoru. Viņš pēc padarītā darba uzciņāja mani ar zupu un, paņēmis Bībeli, teica, ka lielākā daļa šīs grāmatas ir jau piepildījiesies, atlikusi mazākā daļa – viņš norādīja uz Atklāsmes grāmatas lappušu apjomu. Un vēl viņš iedeva bukletu par to, ka arheologi ir atraduši Noasa šķirsta atliekas.

Kad atbraucu uz kopmītnēm Rēzeknē, saviem tuvākajiem cilvēkiem - istabas biedram un Elīnai- pastāstīju par saviem jaunatklājumiem.

Elīna: Tanī brīdī mēs domājām: „Zudis labs cilvēks...” (smejas), bet patiesība viņš bija atrasts. Tā sākās mūsu ceļš pie Dieva, pieaugušiem esot.

Pēc kāda laika jau minētais kaimiņš organizēja Bībeles izpētes grupu pie Imanta brāļa 10 km no Raunas. Mūs arī uzaicināja. Tā mēs nonācām pasākumā, kur vīrs cienījamus gados, bet ļoti pazemīgs, stāstīja par Kristus otro nākšanu. Viņam bija dažādi uzskates materiāli. Bija kārtīgi sagatavojies. Tur bija apmēram 10 cilvēki ar Bībelēm, kas sekoja līdzī teiktajam, atrodot rakstu vietas Bībelē. Visi dzēra tēju, ēda cepumus un lasīja Bībeli. Tikšanās beidzās, visi sāka atvadīties, bet mēs ar Imantu palikām sēžot (gan burtiski, gan pārnestā nozīmē), jo sapratām, ka Jēzus nāks otrreiz, bet mēs par to uzzinām tikai tagad!? Mēs neesam tam gatavi!

Jāpiemin, ka kādu laiku pirms tam, es, vēl nepazīstot Dievu, vienā vakarā izmisumā lūdzu, ja Viņš ir, lai atbild man, izvedot mani no problēmām, kas toreiz bija manā dzīvē. Un tanī Bībeles izpētes vakarā jeb mazajā grupā mani ļoti spēcīgi

uzrunāja vārdi no Bībeles: „Būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” (Fil 1:6) Un es sapratu, ka Dievs mums to ir atklājis, ka Viņš nāks, un Viņš pats mūs arī sagatavos šai tikšanās reizei!

Imants: Sekoja Bībeles stundas. Kāzas. Un kristības pēc Bībeles parauga, kā rakstīts evaņģēlijos. Mēs uzzinājām, ka kristības bērniņā „neskaitās”. Jo tas ir līdzīgi kā apprecināt zīdainīti.

Jūs neesat parasta adventistu ģimene – esat mācītāja ģimene. Kā jūs saņēmt aicinājumu? Vai bija viegli pieņemt šo lēmumu?

Imants: Mums kā ģimenei ir savs personīgais lūgšanu saraksts, kura augšgalā ir ieraksts kopš 2005. gada, un tas skan šādi: „Dieva Vārda regulāra un kvalitatīva izpēte un pielietošana dzīvē.” Un tā mēs ar pašātvību kā maziem bērniem cenšamies dzīvot. Ko uzzinām no Bībeles, to pielietojam. Un tas darbojas!

Elīna: Mēs arvien gribējām kalpot jaunajam, iepazītajam Draugam ar visu, kas mums ir. Un kādu dienu es pat gavēju par šo jautājumu, lai Dievs mūs izmanto spēcīgāk. Pilnīgāk! Un ilgi nebija jāgaida! Imants bija Rīgā un atveda grāmatiņu „Jabeca lūgšana”. Es to tajā pašā dienā izlasīju un sāku raudāt. Es sapratu, ka Dievs atbildēja uz manām dziļākajām ilgām. Un padalījās ar šo jaunatklājumu ar vīru. Viņš arī izlasīja, un mēs sākām lūgt šo lūgšanu katru dienu.

„Bet Jabecs bija vairāk godāts par saviem brāļiem; un viņa māte bija nosaukusi viņu vārdā Jabecs, sacīdama: “Es viņu esmu sāpēs dzemdējusi.” Un Jabecs piesauca Israēla Dievu, sacīdams: “Kaut Tu mani svētīdams svētītu un paplašinātu manas robežas un kaut Tava roka būtu allaž ar mani, un kaut Tu mani pasargātu no nelaimes, ka man nebūtu jācieš sāpes!” Un Dievs lika tam notikt, ko viņš bija lūdzis.” (1. Laiku 4:9-10)

Imants: Drīz pēc tam nāca piedāvājums no draudzes dzīvot draudzes dzīvoklī, jo iepriekšējais mācītājs tika nosūtīts ar ģimeni kalpot uz draudzi citā pilsētā. Sākumā mēs bijām kā saimnieciskie kalpotāji, pieskatījām dievnamu un kurinājām. Pēc kāda laika draudžu savienība organizēja apmācības jauniešiem no visas Baltijas. No mums tas prasīja lielu upuri, jo mācības ilga 4 nedēļas. Lūdzām par to, lai mums būtu aukle, ja tas ir Viņa prāts. Jo tobrīd Elīna strādāja, bet es savu darbu un kalpošanu apvienoju ar dēla audzināšanu mājās. Dievs to nokārtoja! Seminārā es kāri pierakstīju katru domu, kas man šķita svarīga. Jo arī par kristīgo izglītību jau bijām lūguši vairākus gadus.

Beidzās apmācības un mani aicināja kalpot Rēzeknes draudzē kā palīgmācītājam.

Nebija viegli piekrist šim aicinājumam, jo tas nebija mans mērķis. Bet tā kā mēs lūdzām šo lūgšanu, tad zinājām, ka Dievs „paplašina robežas”. Un vislielāko prieku mums dzīvē sagādā darīt Viņa prātu.

Elīna: Kad atbrauca Vilnis Latgalis no Rīgas, lai iesvētītu Imantu kalpošanai, kā Jūs domājat, kura Rakstu vieta bija viņa uzrunā draudzei? Jā, Jabeca lūgšana. Es uzrunas laikā pat apraudājos, apzinoties, ka pats Dievs ir vadījis uzrunas izvēlē! Es domāju, kā tā var būt, ka tik varens Dievs ir it kā noliecies pie mums, tādiem maziem radījumiem, ko Bībele sauc par putekļiem? Ne tikai sūtījis Savu Dēlu nāvē, lai mūs glābtu, bet izmantojot mūs pateicības kalpošanā Viņam!

Vai priekšstats par mācītāja dzīvi ir tāds, kāds bija

sākumā pirms kalpošanas? Kādi ir izaicinājumi, grūtības un prieki?

Imants: Priekšstats bija maldīgs. Kopumā esmu tālredzīgs un nosvērts cilvēks un zināju, ka tas nebūs viegli. Bet pirms sāku kalpot kā mācītājs, arī manī bija mazliet kritika un pieprasīšanas deva no mācītāja. Kas tad tur – tikai svētrunas sagatavo un viss darbs! Bet cik patiesība par šo aicinājumu ir citāda! Tā ir ļoti liela atbildība. Ir jāprot tiešām nastas atdot Jēzum, lai pats nekļūtu citiem par nastu.

Ir jāprot mīlēt grēcinieku, bet ienīst grēku. Ir jāprot sadarboties ļoti cieši ar Jēzu, lai spētu nest Labo Vēsti cilvēkiem.

Pastāstiet par projektiem, kurus īstenojāt vai vēl plānojat savā draudzē un par savu kalpošanas vietu – Rēzeknes draudzi.

Elīna: Draudze mums ir ļoti dzīva. Tā ir ļoti sirsnīga un atvērta. Kad pēc studijām domājām, ar kuru pilsētu saistīt savu dzīvi, nevarējām iedomāties, kā būs bez mūsu Rēzeknes draudzes. Tā bija kļuvusi tik mīļa un tuva.

Imants: Atskatoties ir paveikts daudz, bet sevišķi priecē Ģimeņu jautājumu seminārs, kas norisinājās pilsētā pagājušā gada novembrī sadarbībā ar pieredzējušo ģimeņu konsultanti no Ukrainas Lidiju Neikurs. Atsaucība bija liela, vairāk nekā 100 cilvēki nedēļas laikā nemainīgi apmeklēja pasākumu.

Bet vislielāko prieku dod redzēt to, kā mainās cilvēki Dieva Gara ietekmē, iepazīstot Viņa Vārdu! Kā no „problēmu kamoliem” viņi kļūst par miera vēstnešiem. Un ir liela bijība Dieva priekšā, kad mēs redzam šo Viņa pārveidojošo darbu. Tie ir Bībeles stundu skolnieki, kuri nepacietīgi gaida, kad kaut ko vairāk uzzinās par Dievu.

Vai ir kādas jomas, kuras labprāt tuvākajā vai tālākajā nākotnē attīstītu vai īstenotu? Vai jums ir kādi hobiji ārpus kalpošanas?

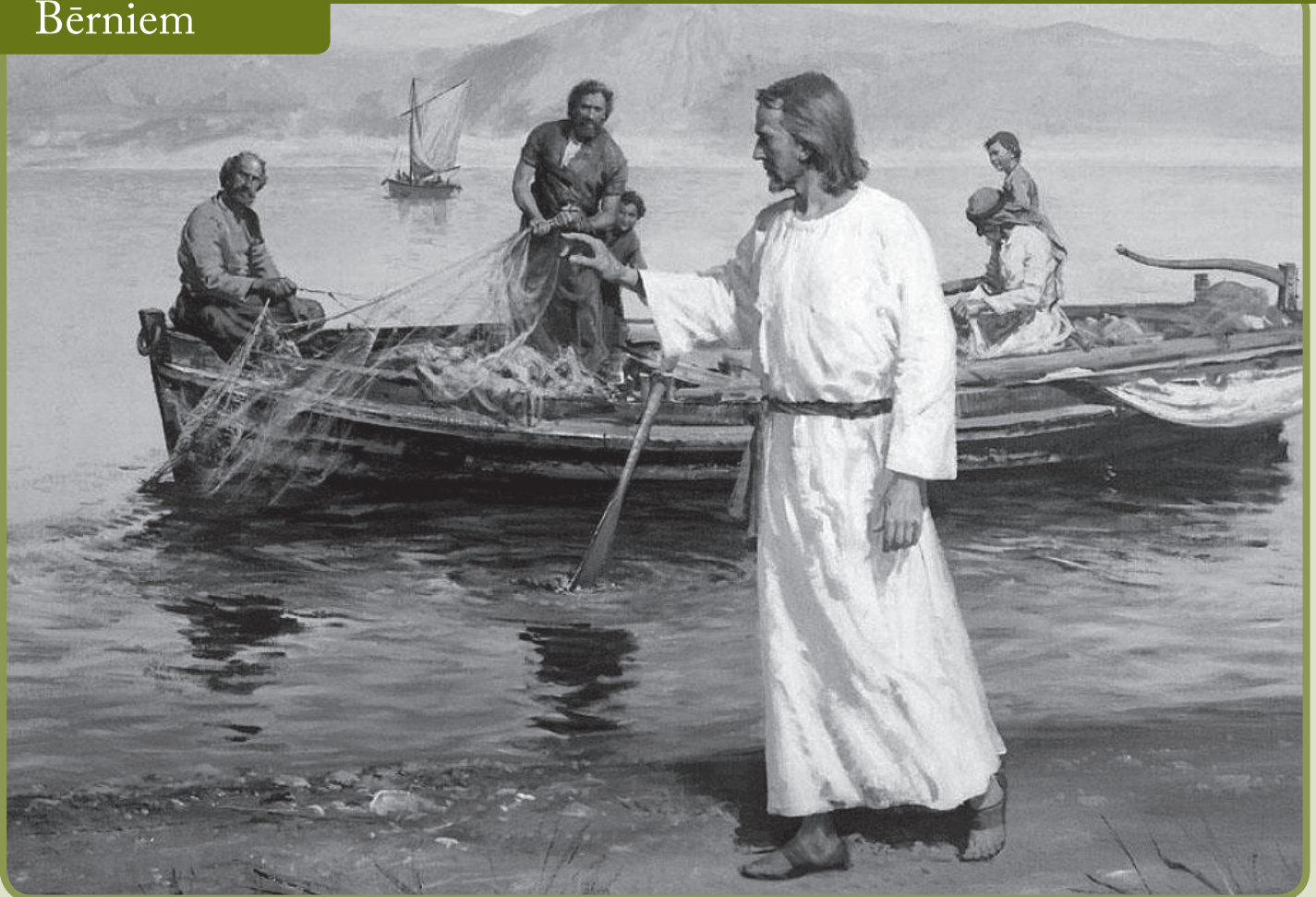
Imants: Strādāju pie projekta Bībeles stundas i-netā latviešu valodā. Ja kāds, lasot šo interviju, vēlas, var pieteikties darba komandai. Vēlamies arī izkopt krievu valodas zināšanas, kā arī angļu valodu. Iegūt augstāko izglītību teoloģijā.

Elīna: Es vēlētos kopā ar vīru izkopt dziedāšanas talantu Dievam par godu, vairāk veltīt laiku rakstīšanai, iemācīties vēl veselīgāk gatavot ēst un kopā arī biežāk aktīvi atpūsties. Mums patīk nūjošana, riteņbraukšana un arī peldēšana. Arī vienkārši pastaigas. Un vēl gribētos iepazīt Latviju vairāk, jo tā mums ir ļoti mīļa un skaista. Tiešām! Gribētos augt savā kalpošanā! Jo, kā iepriekš, sagādā lielu prieku izprast un darīt Dieva prātu. Jo kalpošanas ir tik ļoti daudzveidīgas!

Kādu jūs redzat savu draudzi un Adventistu baznīcu pēc 20 gadiem?

Elīna: Rainis ir teicis, ka pastāvēs, kas pārmainīsies. Es piekrītu šim teicienam. Nezaudējot bībeliskos principus, draudzei ir jāmainās, lai aizsniegtu tādas pašas, kādi bijām mēs. Neticīgos. Kas tikai baznīcas grāmatās ir ierakstīti, bet ne Dzīvības grāmatās (Daniēla 12:1).

Imants: Jā, reiz, esot Rīgā, kāds draudzes loceklis man jokojoties teica: „Es Tev iedošu angļu valodas apguves kursu! Pilnīgi jauns!” Un skatījās uz mani, kāda būs mana reakcija. Es nesapratu viņa teikto pilnībā līdz brīdim, kad ieraudzīju, ka solītais materiāls ir skaņuplate „Do you speak english?” Pilnīgi jauns materiāls, bet pat bērni zina, ka plates kā informācijas pārneses materiāls ir novecojis. Vēl laiku pēc tam turēju šo plati uz sava galda kā atgādinājumu par draudzi un evaņģelizāciju, lai tās būtu saprotamas mūsdienu cilvēkam.

ŪDENĪ IZRAĒLĀ

Krū: Mammucīt, ja ir kaut kas, ko man ļoti gribētos šajā karstumā, tad tas ir kārtīgi nopeldēties atspirdzinošā jūrīņā. Vai te, šajā Izraēla zemē, kaut kas tamlīdzīgs vispār ir iespējams?

Krā: Jā, karstums tiešām ir pamatīgs! Paplunčāšanās vēsā ūdentīņā būtu īstā laikā.

Krū: Tu, mammucīt, visu ko zini. Pasaki, lūdzu, uz kuru pusi mums doties, lai nokļūtu līdz kādai slapjākai vietai?

Krā: Vai te kāda jūra vispār ir šajā zemē?

Krū: Mums, Latvijā, piemēram, ir Baltijas jūra un vēl ezeri, un upes, cik tik uziet!

Mamma: Labi, pastāstīšu jums par šīs zemes jūrām.

Krā: O, tas būtu interesanti!

VIDUSJŪRĀ

Jā, mums ir sava Baltijas jūra, bet arī Izraēla atrodas pie kādas jūras – Vidusjūras. Tajā ūdens vasarā sasniedz pat 28 grādus. Vidusjūrā ir ļoti daudz salu. Daudzas salas ir minētas arī Bībelē,

kā, piemēram, Korsika, Sicīlija, Sardīnija, Kipra, Krēta, Rode, Kosa, Melita jeb Malta. Daudzas salas tiek pieminētas Apustuļu darbu grāmatā, kur aprakstīti misijas ceļojumi, kuros devās Pāvils, Barnaba, Marks, Tits. Gar Vidusjūras krastu ceļojuši arī Apustuļi Filips un Pēteris, apmeklējot Cezarejas un Jopes pilsētas. Bībelē Vidusjūra tiek saukta arī par Lielo jūru, Feniķiešu jūru, Rietumu jeb Vakara jūru. Bībele neko nemin, ka gar Vidusjūru būtu ceļojis Jēzus. Tomēr daudzu ļaužu dzīve, kuri dzīvoja laikos, kas aprakstīti Bībelē, cieši saistījās ar Vidusjūru. Lai apliecinātu savu varenību, Dievs ir lietojis arī Vidusjūru. Viens no interesantākajiem notikumiem, kas aprakstīts Bībelē, ir stāsts par Jonu, kur notikumi risinājušies Vidusjūrā. Par to vari izlasīt Bībelē Jonas grāmatā. Ļaudis, kas iemeta Jonu jūrā, vēlāk pielūdza dzīvo Dievu, jo redzēja, kā vētra tika apklusināta. Arī apustuļa Pāvila laika biedri atzina Dieva varenību, esot uz jūras.

GALILEJAS JŪRĀ

Kā tu domā, cik liela bija jūra, pa kuru ceļoja Jēzus? Vai tāda, kā mūsu Baltijas jūra? Nē. Galilejas jūra īstenībā ir liels ezers, 20 km garš, 10 km plats un 50 m dziļš. To no visām pusēm apņēma krasti. Ezeru apņēma stāvi krasti. Pūšot mainīgam vējam starp kalniem, ezerā pēkšņi var sacelties lielas vētras. Jaunajā derībā šis ezers ir saukts arī par Tiberijas ezeru vai jūru un par Ģenaceretes ezeru. Šodien Galilejas ezers ir vieta, kur izraēlieši ņem dzeramo ūdeni. Cauri ezeram plūst Jordānas upe. Galilejas ezers ir arī bagāts ar zivīm. Pirmie Jēzus mācekļi bija zvejnieki, kas zvejoja šinī ezerā. Tā krastos atrodas Kapernaumas un Bet-saidas pilsētas, kurās Jēzus bieži uzturējās un darīja daudz brīnumu. Netālu no Kapernaumas Jēzus teica kalna svētrunu. Ezera krastos atrodas arī Ģenacerete un Tiberija.

JORDĀNA

Vai tu vari nosaukt lielākās Latvijas upes? Jā, tās ir Daugava, Lielupe, Gauja, Venta. Tieši tāpat katrs izraēlietis zina savu upi, kas ir vienīgā visā Izraēlā – Jordāna. Jordānas krastos ir norisinājušies vairāki notikumi. Vai tu atceries, kādā brīnumainā veidā pār Jordānu pārcēlās visa izraēliešu tauta, lai nokļūtu zemē, kuru viņiem bija apsolījis Dievs? Jā, Dievs pašķīra Jordānas ūdeņus, un brīnumainā veidā visa tauta tika pāri sausām kājām. Vecajā derībā ir minēts karaspēka virspavēlnieks Naemans, kuram pravietis Elīsa lika mazgāties Jordānas upē, lai kļūtu vesels. Vai tu zini arī to, ka Jēzus tika kristīts Jordānas upē?

NĀVES JŪRA

Ir pasaulē lietas, kas tādas ir vienīgās. Un viena no tādām ir Nāves jūra. Nāves jūra bija 76 km garš un ap 17 km plats ezers. Bet ar katru gadu ūdens strauji izzūst, un jūras lielums samazinās. Nāves jūra ir 395 m zem jūras līmeņa, un tā ir viszemākā vieta pasaulē. Tajā ietek viena upe – Jordāna. Viss ūdens, kas tajā ieplūst, iztvaiko. Pats Nāves jūras ūdens ir ļoti sāļš un rūgts. Sāls koncentrācija ir tik augsta un ūdens ir tik blīvs, ka tajā var peldēt un nekad nevar noslīkt. Tādā ūdenī nespēj dzīvot neviena dzīvā radība. Zivju, protams, tur nav. Abās pusēs Nāves jūrai ir kalni. Šajos kalnos arī atrodas ķēniņa Hēroda celtā Masada – dabisks cietoksnis stāva kalna virsotnē. Jūdejas kalnos iepretim Nāves jūrai ir slavenās Kumranas alas, kur atrasti daudzi vērtīgi Bībeles rokraksti. Domā, ka Nāves jūrā dienvidu galā atradušās Sodoma un Gomora, ko Dievs sodīja, aplejot tās ar sēru un piķi. Bībelē lasām par Lata sievu, kas nepaklausības dēļ pārvērtās par sāls stabu (1Moz. 19:24-26), un šis sāls stabs arī varētu būt Nāves jūras krastā. Nāves jūra Bībelē tiek saukta arī citos vārdos, piemēram, par Sāls jūru.

UZDEVUMS

Ja būsi uzmanīgi lasījis par Izraēlas ūdeņiem, tad varēsi uzminēt, kādus vārdus ir sevī paslēpušas zivtiņas. Tur noteikti ir paslēpies kāds no Jēzus mācekļiem, ūdeņu vai vietu nosaukumiem. Lai tev veicas uzminēt visas zivtiņas!

ADVENTISTU JAUNIEŠU KONGRESS

VIENA SPĒKS!

Viens no spilgtākajiem šīs vasaras notikumiem, kurā piedalījās jaunieši no Eiropas, bija Adventistu Jauniešu kongress: ilgi gaidīts un labi plānots, šis notikums iepriecināja katru dalībnieku. Kongresa plānojums piedāvāja bagātu aktivitāšu daudzveidību, lai stiprinātu katra garīgo izaugsmi, kā arī bija ļoti praktisks, lai atgādinātu par vienotību, un radošs, lai katrs spētu lietot savu talantu. Lūk, dažas no mūsu dalībnieku atsauksmēm par piedzīvoto Serbijā! Vairāk: www.jaunatne.adventisti.lv

Latvijas adventistu jauniešu delegācija 42 cilvēku sastāvā no 30. jūlija līdz 4. augustam piedalījās Eiropas jauniešu kongresā, kongress notika otrajā lielākajā Serbijas pilsētā Novi Sad. Kongresa moto bija "Viena spēks". Jauniešiem bija iespēja dzirdēt dažādas lekcijas par tēmu dzīve Viena – Jēzus Kristus – spēkā. Tās vadīja tādi pazīstami teologi un mācītāji: D. Duda, M. Gambls, D. Ašeriks, M. Hamiltons. Notika arī Veselības Expo, Mākslas festivāls un Impact diena, kurā jaunieši, tostarp arī Latvijas

pārstāvji, dalījās ar saviem talantiem, Novi Sad iedzīvotājiem uz ielām piedāvāja bez maksas ūdeni, arbūzus, krāsoja kādas skolas žogu, nodeva asinis medicīnas centrā, lūdza uz ielām, dalīja garīga satura grāmatas vietējiem iedzīvotājiem.

Svētrunas runāja Dejan Stojkovic, Matthew Gamble, David Asscherick, Patric Johnson, Gilbert Cangy.

Latvijas jaunieši aktīvi prezentēja savu valsti īpaši tam paredzētā valstu prezentācijas pasākumā. Bija dažādi uzdevumi, īpaši klātesošajiem patika aktīvās spēles un rotaļas, kas iecienītas Latvijā.

Dieva žēlastībā Latvijas jaunieši bija vienoti, pozitīvi noskaņoti. Arī grūtajā, garajā ceļojumā uz Serbiju un atpakaļ īpaši karstajos laika apstākļos. Liels paldies par atbalstu draudžu savienībai! Vienotība starp mums iespējama tikai Viena spēkā! Jau tagad jauniešiem iespējams gatavoties nākamajam Eiropas kongresam, kas notiks 2017. gadā, Spānijā.

Ina Jākobsone

LDS Jauniešu nodaļas vadītāja

Pauls: Es esmu sajūsmā par šo nedēļu. Bija lieliska iespēja klausīties dažādus seminārus gan par kristīgu ētiku, gan iepazīt dziļāk adventismu. Speciālos stendos bija valstu pre-

zentācijas, varēja iepazīt viņu kultūru un tradīcijas. Izcila mūzika katru rītu un vakaru, lieliska iespēja iepazīties ar dažādiem cilvēkiem un vispārēji superīgs kongress.

Ieva: Jauniešu kongress bija vienreizējs piedzīvojums un ceļojums, kurā es ieguvu jaunus draugus un stiprināju draudzību ar esošajiem draugiem. Šis brauciens, manuprāt, papildināja kongresa mērķi – Viena spēkā –, jo mēs jutāmies ļoti vienoti. Esmu priecīga, ka dalījāties priekā viens ar otru.

Vita: Jauniešu kongress bija ļoti dzīvs, pilns ar priecīgiem cilvēkiem. Vienmēr ir aizkustinoši redzēt, ka tik liels skaits jauniešu seko Kristum un mūsu konfesija aug. Ne reizi nebiju ne Serbijā, ne valstīs, kuras šķērsojam (Slovākija, Ungārija, Austrija, Čehija), tā kā ceļš ir aizraujošs un skaists, man patīk ceļot! Un forša kompānija, visi draudzīgi!

Anna: AYC tiešām bija liels piedzīvojums. Biju pirmo reizi uz kongresu, un mani tas iedvesmoja. Interesants bija ceļš. Kad satiekas tik daudz jaunieši kopā un tu zini, ka mums ir viens kopīgs sapnis kalpot Jēzum, mani pārpilda ļoti īpašas jūtas. Pilnā vārda nozīmē var sajūst – Power of One! Ak, es vēlētos, lai tas, ko dzirdēju semināros un svētrunās, varētu palikt prātā un es to pielietotu dzīvē!

Jana: Šis ceļojums palīdzēja iepazīties ar citiem domubiedriem un iepazīt tuvāk savus draugus. Un pārbaudām savu ticību, iedvesmojamies tālākai dzīvei. Man ļoti patīka paceļot un apskatīt dažādas valstis. Paldies visiem, kas organizēja šo braucienu, un tiem, kas bija daļa no tā!

Kristaps: Šajā tālajā ceļā devos ar labu noskaņojumu, bet atpakaļ ceļā noskaņojums bija vēl labāks. Bija iespēja iepazīties ar jauniem cilvēkiem no dažādām pasaules malām, klausīties iedvesmojošas runas. Tiem jauniešiem, kuri šaubās braukt un nav pārliecināti par tāda kongresa lietderību, varu apgalvot par visiem 100%, bija tā vērts!

Diāna: AYC biju pirmo reizi, un esmu ārkārtīgi priecīga, ka man bija šāda iespēja. Ir svarīgi just, ka tu neesi viens, ka tu piederi kaut kam lielam un grandiozāam, ka mūsu ir daudz un mēs visi ejam uz vienu mērķi – es to izjutu!

Marina: Pateicos Dievam par šo lielisko iespēju piedalīties jauniešu kongresā. Prieks bija redzēt tik daudz jaunu cilvēku, kuri kalpo vienam Dievam, kuru mērķis ir viens, un kuri smeljas spēku no viena Avota. Tā ir lieliska iespēja uzzināt daudz jauna, stiprināt savu garīgo stāvokli, jo uzrunas bija ļoti spēcīgas. Bija liela semināru daudzveidība, bet tajā pašā laikā bija arī pietiekami brīva laika, lai aplūkotu pilsētu, iepazītos ar jauniem draugiem, apmeklētu informācijas standus, ko bija sagatavojušas valstis. Ļoti iespaidīgs bija

muzikālais noformējums, kā arī prieks par kristībām, kuras bija ļoti svinīgas, varēja sajūst, ka visas debesis liksmojas par jauniem cilvēkiem, kuri slēdza derību ar Dievu. !

Elīna: AYC bija īpašs piedzīvojums kopā ar Dievu. Mani ļoti piepildīja ikrīta svētrunas, muzikālā kalpošana caur dažāda veida dziesmām. Bija īpaša sajūta kalpot Novi Sad pilsētas iedzīvotājiem un dalīt labo vēsti par Dievu caur grāmatu dalīšanu ielās. Mums ir varens, visspēcīgs un bezgala mīlošs Dievs. Viņa vadībā varēja apvienoties ~ 4000 jauniešu no dažādām pasaules malām. Tas bija fantastiski un vareni būt vienam no tūkstošiem jauniešu, kas slavēja Dievu himnā, kas, manuprāt, bija pilnīgi atbilstoši tēmai – the Power of One! Novēlu mums visiem vienoties mūsu nespēkā, lai Dieva spēks varētu mūs pārpildīt pāri malām!

Evija: Esmu viens no tiem retajiem cilvēkiem, kas zināja, uz ko braucu. Mana laktiņa tam, ko sagaidīju, bija ļoti augsta. Un es neapšaubāmi varu teikt, ka šis AYC bija super! Plus tam, cik izdevies bija viss, šo kongresu vēl labāku un veiksmīgāku padarīja kompānija. Kopības sajūta! Visvairāk no visa man patīka slavēšana, kaut tās būtu bijis vairāk! Slavēšana ir tas mirklis, kad es tiešām sajūtu kopību ar citiem cilvēkiem, kopā dziedot un slavējot, bet pāri par visu tas ir mirklis, kad var izjust Dieva klātbūtni! Vakara un rīta sanāksmju runātāji bija izcili un spēja tiešām uzrunāt. No darba tikšanās visinteresantākais man likās Daniels Dūda.

Anete: Pēc atvadīšanās no Novi Sad jāsaka, ka Dievam vien pieder viss spēks un slava. Mani ļoti uzrunāja kongresa tēma – „Power of One”. Kad esi starp tūkstošiem jauniešu, var just, cik reāla ir Dieva klātbūtne, ne tik bieži to var just, kad esi viens. Ticu, ka tādu pat klātbūtni Dievs gribētu izrādīt mums katru dienu – atliek tikai palikt mierā un ieklausīties. Tā bija viena no pamācošākajām un atklātākajām nedēļām manā kristīgajā dzīvē.

Vitālijs: Mans pirmais jauniešu kongress. Tā bija brīnišķīga iespēja redzēt tik daudz dažādas valstis, dažādus cilvēkus ar vienu mērķi. Tas viss deva dzīvu un iedvesmojošu spēku tiem, kuri nepalaida garām doto iespēju – tas ir, mums. Man šķiet, katrs no šī kongresa ieguva ko jaunu, kas stiprināja jau iepriekš zināmo. Slava Dievam par to labvēlību, ko Viņš izrāda mums, cilvēkiem, kas ir dažādas nacionalitātes, izskata, pasaules uzskatu un redzējumu.

Karīna, Darina, Ella, Agnis (Busiņš nr. 2): Mūsu ceļojums sākās svētdien vēlu vakarā. Tad mēs vēl nezinājām, cik daudz emociju tas mums atnesīs. Bijām priecīgi redzēt tik daudz jauniešu, kas kalpo Dievam. Esam arī pateicīgi Viņam par aizsardzību un gādību visa ceļojuma laikā, it īpaši palika atmiņā vakars, kad par mūsu drošību rūpējās 500 policistu ar vairogiem. Esam ieguvuši draugus no dažādām pasaules malām, kā arī, pateicoties mūsu kompaktiem transporta līdzekļiem, esam vairāk saliedējušies savā starpā. Katram kongresa dalībniekam no Latvijas bija iespēja prezentēt un iepazīstināt ar mazu daļu no Latvijas kultūras. Divas dienas varējām baudīt Art festivālu, kur uzstājās arī pārstāvji no Latvijas. Bija iespēja ne tikai saņemt, bet sniegt Novij Sad iedzīvotājiem garīgu un fizisku ūdeni Impact dienas ietvaros. Klimats bija latviešiem nepierasts (ap +40C), bet veldzi sniedza daudzas pilsētas strūklakas. Novēlam katram jauniešim piedzīvot šādu notikumu, jo tas ir tā vērts! Tiekamies Spānijā 2017. gadā!

LAIMĪGA ĢIMENE

*Tas ir Dieva nolūks. Kad Dievs radīja Ādamu, Viņš teica:
„Nav labi cilvēkam vienam būt.”*

Dievs ģimeni radījis laimei, lai tā būtu kā paradīzes saliņa šajā pasaulē. Diemžēl statistiķi runā par arvien pieaugošo šķiršanās skaitu. Bieži gan cilvēki nešķiras un turpina dzīvot kopā „bērnu dēļ” vai tāpēc, ka tā ir „pieraduši”. Tomēr viņi atzīst, ka no kopā dzīvošanas lielas jēgas nav. Tādas attiecības grūti nosaukt par ģimeni. Tajā pašā laikā ir daudz laimīgu ģimeņu. Un tās var dalīties ar savu pieredzi un padomiem. Mēdz būt, ka šķiršanās pamatā ir nezināšana vai arī dievišķo principu neievērošana. Ja iemeslus novērš, viss mainās.

Tieši pēdējā laikā mūsu sabiedrībai nepieciešama ģimenes institūcijas stiprināšana. Šo uzdevumu labi saprata un apjauta jaunie Ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāji mūsu Daugavpils draudzē – Viktorija un Jevgēņijs Mihaļcovi. Viņi savu kalpošanu sāka, uzaicinot uz mūsu pilsētu vadīt semināru Lidiju Neikurs no Kijevas. Viņa ir Zaokskas semināra un Ukrainas Humanitārā institūta pasniedzēja, ģimenes konsultante, ārste un reizē psiholoģe, kas specializējusies bērnu audzināšanas un ģimenes jautājumos.

Lidija Neikurs trīs īsu tikšanās reizīšu laikā centās pastāstīt, kā veidot laimīgu ģimenes dzīvi. Par to, cik svarīgi ir zināt atšķirības starp vīriešu un sievietes domāšanu un uztveri. Par to, kāda ir vīrieša un sievietes loma Dieva plānā. Bija iespējams mācīties par piecām mīlestības valodām. Kādas tās ir? Pirmā – iedrošinājuma vārdi. Otrā – veltītais laiks. Trešā – dāvanas. Ceturtā – palīdzība. Un piektā – pieskārienu valoda. Bija arī runa par to, kā atjaunot izdzisušu mīlestību. Tā kā trīs tikšanās reizēs nevar aptvert visu, tika nolemts turpināt pētīt jautājumus par šo svarīgo tematu. Tā tapa „Ģimenes laimes klubs”, uz kuru visi interesenti tiek aicināti ik svētdienu Olimpiskajā centrā. Pirmā tikšanās bija 19. maijā, uz kuru atnāca 4 ģimenes.

Ģimenes dienā notika ģimenes dievkalpojums, kurā piedalījās mūsu draudzes pāri un viņu bērni. Tēmu „Laika apstākļi mājās” ievadīja vārdi no dziesmas: „Vissvarīgākie ir laika

apstākļi mājās, viss pārējais ir tikai niecība.” Un tiešām, kā teica programmas vadītāja Viktorija Mihaļcova: „Ir svarīgi uzlabot emocionālo klimatu ģimenē. Laika apstākļi mājās – tā ir savstarpēja izpratne, mīlestība un uzticēšanās.”

Viss veidojas no sākumiem. Bet pamats, uz kura balstās veselīga kristīgā ģimene, ir mīlestība. Cik svarīgi ir parādīt laipnību viens otram ģimenē! Laipnība dara brīnumus. Mīlošs skatiens, laipni vārdi. Laipnība ir laimīgas ģimenes vizītkarte. Atbalstīt vienam otru ģimenē arī ir svarīgi. Vecāku draudzība ar bērniem stiprina ģimenes saites. Kristīga ģimene ir lūgšanu ģimene, kur bērni mācās mīlēt Dievu un sarunāties ar Viņu. Četru ģimeņu pāri Ļašenko, Oboruni, Govilovski un Rutkovski uz skatuves attēloja dažādas situācijas, kādas notiek ģimenē, kā arī izeju no tām saskaņā ar Bībeles principiem. Bet mācītājs Dainis Rudzītis aicināja paaugstināt ģimenes standartu.

Pēc svētku dievkalpojuma mūsu māsa Anastasija Jahundoviča draudzē svinēja savu 70 gadu jubileju, uzaicinot uz svinībām visu draudzi un savus tuviniekus, kas nav draudzes locekļi. Bija sagatavota dzīva garīga programma par mūsu māsas dzīvi, viņas atgriešanos pie Dieva. Klāt bija gan Anastasijas meita, gan citi radnieki, draudzene, arī vīrs, ar kuru viņa kopā nodzīvojusi 40 gadus, sirsniņi mīlot viens otru, lai gan vīrs nav draudzē. Kurš gan zina, izņemot Dievu, viņa nākotni un atgriešanās ceļu, baudot „ticīgas sievas svētību” (1Kor. 7:13-14)? Anastasija turpina par viņu lūgt un tic, ka viņš atnāks pie Dieva, tāpat kā viņu bērni un mazbērni. Kristīgai ģimenei ir jābūt kā atklātai mācībai citiem, kas rāda pareizu dzīves principu pārākumu. Laimīga kristīga ģimene atstāj lielāku iespaidu uz cilvēka sirdi un domām nekā jebkura svētruna.

„Ģimenes attiecību uzlabošana – tā ir viena no pēdējās evaņģēlija vēsts spēka izpausmēm.” (Ticības pamati, 22.lpp.)

Olga Sokolovskaja, Daugavpils.

VESELĪGA DZĪVESVEIDA CENTRS „TAVAI SIRDIJ”

Nedaudz no vēstures

„Mežlūdumi” ar veselīga dzīvesveida popularizēšanu ir saistīti jau labu laiku. Tomēr paši pirmsākumi ir meklējami šī gadu tūkstoša sākumā Esteres Lietuvieta seminārā Imantā. Tajā laikā parādījās iespēja dzīvot „Mežlūdumos”, un dzima neskaidra vīzija par veselības centru laukos.

2002. gada vasarā mēs iesākām ar pilnu krūti kopt īpašuma laukus. Katru vasaru rīkojām veselīga dzīvesveida piekritēju un interesentu nometnes. 2006. un 2007. gada nometnēs piedalījās viesi no Čehijas. Šeit Dievs manī pamodināja profesionālu interesi par medicīnu, un tā rezultātā iesāku studijas fizioterapijā.

2006. gadā iesāku celt „saimniecības ēku” – jā, saimniecības ēku, tāpēc ka dziļi sirdī nebiju gatavs lielākam projektam.

2012. gada pavasarī rakstīju LEADER projektu, tomēr vēl joprojām sirdī bija saglabājusies nepārlicinātība par to, vai šī vieta un ēka tiešām būs veselības centrs. Kad tuvojās projekta galīgā apstiprināšana un vajadzēja to precizēt, salūza pēdējās barjeras. Ar pārliecību, ka „Mežlūdumos” būs dzīvesveida centrs, pabeidzu mācības augstskolā, bakalaura darbā aizstāvojot veselīga dzīvesveida programmu aterosklerozes rehabilitācijā.

Laipni lūdzam dzīvesveida centrā

„Tavai sirdij”!

NEWSTART programma, kas paredzēta ne tikai veselības saglabāšanai, bet arī dažādu saslimšanu ārstēšanai, tiek plaši apskatīta un popularizēta veselības izstādēs un klubos daudzviet Latvijā. Mūsu veselības centrs dod iespēju NEWSTART programmu personīgi piedzīvot un uzsākt tās ieviešanu ikdienas dzīvē.

Šobrīd esam paredzējuši katru mēnesi organizēt vienu nedēļu garu (no svētdienas līdz svētdienai) programmu 7 cilvēkiem. Katru reizi tā tiks pieskaņota kādai konkrētai veselības problēmai, vajadzībai. Tas nozīmē, ka šai tēmai tiks pieskaņota informācija, ēdiens, dienas režīms un kustību programma

No 8.-15. septembrim nedēļa veltīta sirds veselībai. Bezholesterīna uzturu šajā reizē apgūsim kopā ar to, kā sabalansēt tauku daudzumu. Lekcijās un diskusijās varēsīt uzzināt, kāpēc sirds slimo, kādas ir aterosklerozes ārstēšanas iespējas. Teorētiski un praktiski mācīsimies apgūt tādu dienas režīmu, kas ir vissaudzējošākais asinsrites sistēmai. Procedūrās un kustību programmās veicināsim asinsriti un nostiprināsim sirdsdarbību, katrs atrodot savai fiziskajai veselībai piemērotu slodzi.

Savukārt oktobra nedēļa būs īpaša ar to, ka varēsīt daudz laika pavadīt virtuvē kopā ar pavāru, kopīgi gatavojot maltītes un apspriežot citus ar ēšanu saistītos jautājumus.

Esam arī parūpējušies par īpašām centra iezīmēm.

1. Latvisks ēdiens. Centra pavārs Uldis Jēkabsons akcentēs, kā veselīgā diētā bāzēties uz Latvijas laukos un dārzos pieejamajām izejvielām. Kā veselīgi un kvalitatīvi pagatavot latviešu tradicionālos ēdienus, tos gudri un saudzīgi papildinot ar nepierastākiem produktiem.

2. Klusuma rekolekcijas. Sestdienas (sabata) programmā ir paredzēts iekļaut klusuma, pārdomu, relaksācijas terapiju Bībeles un/vai mūzikas ietekmē. Lai gan centra vieta pati par sevi ir klusuma un mieru iedvesošā, tomēr, apgūstot pārdomu mākslu klusumā un mierā, to ir iespējams paņemt līdzīti kā izcilu stresa kontroles veidu trausmainajā darba ritmā.

3. Centra vadītājs – fizioterapeits. Parasti šāda veida centrus vada ārsti. Lai gan ārsti ir augstākas pakāpes mediķi, tomēr fizioterapijai ir tiešāks sakars ar NEWSTART programmā izmantotajām ārstniecības metodēm. Tieši fizioterapeits vislabāk izpratīs organisma mijiedarbību ar treniņu, ūdeni, uzturu un nepieciešamības gadījumā varēs novērst dažādas organisma kustību un balsta sistēmas disfunkcijas, atbrīvot cirkulāciju un impulsu pārraidi. Tieši arī uz to balstās NEWSTART filozofija – palīdzēt savam organismam ar dabīgām, fizikālām metodēm plašā izpratnē.

Piedāvātās programmas aicinām apmeklēt ne tikai kristiešus. Vēl jo vairāk, tā varētu būt laba iespēja vai dāvana cilvēkiem, kas pret kristietību izturas rezervēti. Labvēlīga psiholoģiskā gaisotne ir viens no labākajiem veidiem, kā modināt nepieciešamības izjūtu pilnveidot savu interešu un vērtību sistēmu.

Neatkarīgi no piedāvātās programmas, centrs ir atvērts visu laiku. Šeit ir iespēja atpūsties (pieejamas divas istabiņas (3 un 4-vietīga), kā arī iespējamas papildvietas) un atjaunoties personīgi izvēlēta laikā (ārpus nedēļu programmu laika) un pēc individuāli pieskaņotās programmas. Pie mums ir iespējams pašam pagatavot ēdienu, izmantot pirti, masāžas vannu, velosipēdus, trenāžierus, vingrošanas aprīkojumu, baudīt īpašo Kurzemes jūrmalu, kā arī izmantot Slīteres mežu bagātības.

Individuālās programmas var veidot kā:

- vienkāršu atpūtu klusumā, baudot dabu,
- brīdi divatā,
- kā garīgās atjaunošanās laiku, esot pārdomās, lasot un lūdzot,
- kā fizioterapeita un dzīvesveida speciālista apmeklējumu visdažādākās veselības problēmās, lai rastu zināšanas un iemaņas, kā ar dzīves stilu iespējams uzlabot situāciju.
- ir iespējams izmantot telpas un aprīkojumu kā papildinājumu neliela cilvēku skaita (līdz 20 cilvēkiem, gulēšana 4 telpās) semināriem, dzimšanas dienām un cita veida ģimenes pasākumiem, kā arī citām programmām un pasākumiem.

Ansis Roderts

